

Forslag

til

Lov om dyrlæger

Kapitel 1

Anvendelsesområde

§ 1. Loven omfatter retten til at udøve dyrlægegerning og dyrlægers pligter samt veterinære laboratorier og Det Veterinære Sundhedsråd.

Kapitel 2

Dyrlægegerning

§ 2. Ved dyrlægegerning forstås

- 1) at tage et dyr under behandling, når der er grund til at antage, at dyret eller den besætning, hvortil det hører, lider af en smitsom sygdom, hvorom anmeldelse skal indgives i henhold til lovgivningen om smitsomme sygdomme hos dyr,
- 2) at tage andres dyr under behandling for nogen anden sygdom, til hvis behandling der kræves veterinær indsigt,
- 3) at tage dyr under behandling under anvendelse af lægemidler, der efter apotekerlovgivningen kun må udleveres mod recept,
- 4) at udøve veterinær fødevarerkontrol og -tilsyn, hvor den veterinære uddannelse er af væsentlig betydning og
- 5) at udøve anden virksomhed, hvor den veterinære uddannelse er af væsentlig betydning.

Stk. 2. Ret til at udøve dyrlægegerning og betegne sig som dyrlæge har kun den, der har modtaget autorisation som dyrlæge i henhold til § 3, stk. 1 eller 3, eller som har adgang til at udøve dyrlægegerning i henhold til bestemmelser fastsat i medfør af § 35.

§ 3. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri meddeler efter anmodning autorisation

som dyrlæge til den, der har bestået veterinæreksamen ved Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole.

Stk. 2. Ministeren fastsætter regler om fremgangsmåden ved meddelelse af autorisation.

Stk. 3. Ministeren kan meddele personer, der i udlandet har gennemgået en uddannelse, som kan sidestilles med den i stk. 1 nævnte uddannelse, autorisation som dyrlæge her i landet. Autorisationen kan gøres betinget af, at den pågældende forinden har fulgt undervisningen i visse fag ved Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole og eventuelt aflagt prøve i disse fag. I autorisationen kan fastsættes begrænsninger i den pågældendes udøvelse af dyrlægegerning.

Stk. 4. Den, der autoriseres som dyrlæge i medfør af stk. 1 eller 3, skal beherske det danske, svenske eller norske sprog samt aflægge et dyrlægeløfte, hvis ordlyd fastsættes af ministeren. Ministeren kan dog i særlige tilfælde meddele tilladelse til, at en person, der ikke behersker det danske, svenske eller norske sprog, autoriseres som dyrlæge.

Stk. 5. Ministeren offentliggør navnene på autoriserede dyrlæger.

§ 4. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan meddele veterinærstuderende, der opfylder nærmere fastsatte studiekrav, midlertidig tilladelse til at bistå dyrlæger under udøvelse af dyrlægegerning, hvis behovet for dyrlægehjælp ikke kan dækkes af dyrlæger.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om, at personer, der ikke er uddannet som dyrlæge, kan yde dyrlæger bistand under disses udøvelse af dyrlægegerning, der omfattes af bestemmelserne

i § 2, stk. 1, nr. 2, 3, 4 og 5. Ministeren kan fastsætte regler om, hvilke uddannelseskrav de pågældende skal opfylde. Ministeren kan bestemme, hvilken faglig betegnelse sådanne personer må anvende, samt at en således fastsat betegnelse kun må anvendes af personer, der har gennemgået den uddannelse og bestået den prøve, som ministeren har foreskrevet.

Stk. 3. Ministeren kan meddele tilladelse til og fastsætte regler om, at personer, der ikke er dyrlæger, under udstationering ved danske styrker i udlandet eller om bord på skibe udøver dyrlægegerning omfattet af bestemmelserne i § 2, stk. 1, nr. 2 og 3. Ministeren kan træffe bestemmelse eller fastsætte regler om, hvilke uddannelseskrav de pågældende skal opfylde.

§ 5. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan efter udtalelse fra Det Veterinære Sundhedsråd og Retslægerådet nægte at meddele en person autorisation som dyrlæge, såfremt den pågældende må antages at være uegnet til at udøve dyrlægegerning på grund af legemlige eller sjælelige mangler. Autorisation kan endvidere nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 2. Den, der nægtes autorisation, kan forlange afgørelsen indbragt for domstolene. Ministeren skal vejlede den pågældende om prøvelsesretten. Begæring om prøvelse skal fremsættes inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

§ 6. Ved en praktiserende dyrlæge forstås en dyrlæge, der udøver de i lovens § 2 stk. 1, nr. 1-3, omhandlede rettigheder.

Stk. 2. Ved en dyrlægepraksis forstås en virksomhed, hvorfra en eller flere praktiserende dyrlæger udfører deres arbejde.

Stk. 3. En dyrlæge, der som selvstændig eller ansat vil udøve virksomhed som praktiserende dyrlæge skal anmeldes til registrering, jf. § 16, stk. 2. Det samme gælder en dyrlægepraksis.

Stk. 4. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om, i hvilket omfang de i § 2, stk. 1, nr. 1-3, nævnte aktiviteter kun må udøves af dyrlæger, der har modtaget bekræftelse på, at de er registreret som praktiserende dyrlæger efter stk. 3.

§ 7. Tilladelse til at betegne sig som specialist meddeles af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri. Ministeren fastsætter regler for meddelelse af tilladelse.

Kapitel 3

Dyrlægers pligter

§ 8. En dyrlæge er under udøvelsen af sin gerning forpligtet til at vise omhu og samvittighedsfuldhed.

Stk. 2. Får en dyrlæge under udøvelsen af sin gerning kendskab til, at dyrenes sundhed ikke tilgodeses eller til, at der på bedrifter med dyr til fødevarerproduktion ikke tages de fornødne hensyn vedrørende hygiejne, medicinanvendelse og andre forhold af betydning for fødevarerens sikkerhed, skal dyrlægen gøre dyreejeren eller den besætningsansvarlige opmærksom herpå med henblik på at få forholdene ændret eller om nødvendigt rette henvendelse til rette myndighed. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler herom.

§ 9. En praktiserende dyrlæge er forpligtet til på anmodning at yde den første fornødne hjælp til alvorligt tilskadekomne dyr eller dyr med smertevoldende sygdomme eller fødselshindringer, når hurtig hjælp efter de foreliggende oplysninger må anses for nødvendig. Dyrlægen er dog fritaget for denne forpligtelse, hvis den pågældende har gyldigt forfald, eller rettidig hjælp kan ydes af en anden, som efter forholdene er nærmere dertil.

§ 10. En praktiserende dyrlæge har inden for det geografiske område, hvor den pågældende har sit sædvanlige klientel, pligt til at påtage sig veterinært arbejde som et led i offentlig bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos dyr.

Stk. 2. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri fastsætter regler om vederlaget for praktiserende dyrlægers udførelse af veterinært arbejde som led i offentlig bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos dyr.

§ 11. En dyrlæge skal afgive de indberetninger og anmeldelser, som ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri afkræver den pågældende med henblik på konstatering og bekæmpelse af sygdomme hos dyr samt vedrørende den veterinære fødevarerkontrol og det veterinære fødevarerilsyn. Ministeren kan fastsætte regler for, i hvilket omfang og på hvilken måde dyrlæger af hensyn til indberetnings- og anmeldepligten skal føre ordnede optegnelser over visse dele af deres virksomhed.

Stk. 2. En dyrlæge skal på forlangende give ministeren enhver oplysning om forhold i for-

bindelse med den pågældendes udøvelse af dyrlægegerning.

Stk. 3. En dyrlæge skal føre optegnelser over anvendte, ordinerede og udleverede receptpligtige lægemidler. Ministeren kan fastsætte regler herom samt om, at anvendelse, ordinerings og udlevering af receptpligtige lægemidler skal indberettes til eller stilles til rådighed for tilsynsmyndigheden.

Stk. 4. Ministeren kan bestemme og fastsætte regler om, at dyrlæger skal føre optegnelser over udlevering og anvendelse af andre end de i stk. 3 nævnte lægemidler.

Stk. 5. Ministeren kan som led i tilsynet med dyrlægers ordinationer af euforiserende stoffer påbyde en dyrlæge at føre nøjagtige optegnelser over disse ordinationer.

Stk. 6. En dyrlæge skal basere indberetninger, attester og udtalelser på en omhyggelig undersøgelse af grundlaget herfor.

Kapitel 4

Lægemidler til dyr

§ 12. En dyrlæge må kun udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler til behandling af sygdomstilfælde hos dyr, når dyrlægen selv har stillet en diagnose for sygdommen, jf. dog § 13. Diagnosen skal være stillet

- 1) efter en faglig forsvarlig klinisk undersøgelse, som dyrlægen personligt har foretaget af det eller de syge dyr,
- 2) efter at dyrlægen har undersøgt materiale fra det eller de syge dyr eller ladet materialet undersøge på et statsligt eller andet dertil af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri godkendt laboratorium, jf. dog stk. 2, eller
- 3) efter at dyrlægen har gennemgået sygdommens symptomer og forløb med ejeren eller den, der på dennes vegne tager vare på dyrene, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. I de i stk. 1, nr. 2 og 3, nævnte tilfælde er det en betingelse, at dyrlægen har et sådant kendskab til helbredstilstanden i dyreholdet og til ejeren eller den, der på dennes vegne tager vare på dyrene, at det er fagligt forsvarligt at stille diagnosen på dette grundlag.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler for anvendelse af lægemidler til forebyggende behandling.

Stk. 4. Ministeren kan fastsætte regler om anvendelse af lægemidler og andre biologisk virksomme stoffer til dyr, herunder om begrænsning

eller forbud mod anvendelsen af bestemte arter af sådanne stoffer.

§ 13. Selvom betingelserne i § 12, stk. 1, er opfyldt må en dyrlæge ikke udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants efterbehandling af voksent kvæg, jf. dog stk. 2 og § 14, stk. 2.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om udlevering eller ordinerings af receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants efterbehandling af voksent kvæg.

§ 14. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om indgåelse af skriftlige sundhedsrådgivningsaftaler mellem en dyrlæge og en besætningsejer eller dennes repræsentant, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler.

Stk. 2. Indgår én besætningsejer eller dennes repræsentant en skriftlig aftale med en dyrlæge om sundhedsrådgivning i en besætning af voksent kvæg, kan dyrlægen, uanset bestemmelsen i § 13, ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants efterbehandling af dyrene under forudsætning af, at dyrlægen har stillet diagnose for og påbegyndt behandling af det enkelte dyr.

Stk. 3. Indgår en besætningsejer eller dennes repræsentant en skriftlig aftale med en dyrlæge om sundhedsrådgivning i en svinebesætning eller en besætning af kalve indtil 1 år, kan dyrlægen ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants behandling af de af besætningens dyr, der må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1.

Stk. 4. Til brug for fjerkræbesætninger, der er omfattet af en af ministeren fastsat sundhedskontrol, kan en dyrlæge ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants behandling af dyr, der må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1.

Stk. 5. Ministeren kan fastsætte regler om, at en dyrlæge i en besætning af andre dyr end de i stk. 2 og 3 nævnte, som er omfattet af en skriftlig sundhedsrådgivningsaftale, kan ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants behandling af dyr i besætningen, der må forventes at bli-

ve angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1.

Stk. 6. For besætninger, hvor der er indgået en sundhedsrådgivningsaftale, kan ministeren fastsætte regler om, at en dyrlæge kan ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentant til indledende behandling af en sygdom, som dyrlægen ikke selv har diagnosticeret, hvis besætningen underkastes særlig overvågning af den dyrlæge, der har indgået sundhedsrådgivningsaftalen.

Stk. 7. I de i stk. 3-6 omhandlede tilfælde skal dyrlægen over for besætningsejeren eller dennes repræsentant nøje beskrive de kliniske symptomer, som skal være konstateret, før behandlingen påbegyndes.

§ 15. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri fastsætter regler for dyrlægers udlevering og ordinerings af receptpligtige lægemidler, jf. § 2, § 4, § 12 og § 14, stk. 2-6. Ministeren kan herunder fastsætte særlige regler for udlevering og ordinerings af receptpligtige lægemidler til dyr, der ikke anvendes til konsum.

Kapitel 5

Registre

§ 16. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan oprette et register, der indeholder oplysninger om dyrlæger, herunder om praktiserende dyrlæger og om dyrlægepraksis. Registret kan indeholde oplysninger om omfanget af rettigheder samt om fraskrivelse, fratagelse og frakendelse af dyrlægers rettigheder. Registret kan endvidere indeholde oplysninger om overtrædelse af bestemmelser i loven eller regler fastsat i medfør heraf samt af lovgivningen i øvrigt, når overtrædelsen er sket i forbindelse med udøvelse af dyrlægegerning.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om registrets drift og opbygning, om dyrlægers pligt til at foretage anmeldelse til registrering, herunder om de oplysninger, der skal fremgå af anmeldelsen, samt om pligten til at indberette ændringer. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om begrænsninger i adgangen til at få oplysninger fra registret, samt om opkrævning af betaling i forbindelse med udtræk af oplysninger fra registret.

§ 17. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om drift af medicinre-

gistret Vetstat, herunder om dyrlægers indberetning af oplysninger til registret, om begrænsninger i adgangen til at få oplysninger fra registret, samt om opkrævning af betaling i forbindelse med udtræk af oplysninger fra registret.

Kapitel 6

Fratagelse af dyrlægers rettigheder

§ 18. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fratage en dyrlæge autorisationen, når der er grund til at antage, at den pågældende på grund af legemlige eller sjælelige mangler, jf. § 5, stk. 1, eller på grund af udvist grov uduelighed ikke fremtidig vil udøve virksomhed på forsvarlig måde.

Stk. 2. Under tilsvarende betingelser som anført i stk. 1 kan ministeren fratage en dyrlæge følgende rettigheder:

- 1) retten til at udøve virksomhed som praktiserende dyrlæge, jf. § 6,
- 2) retten til at udføre offentlige forretninger i henhold til de herom gældende bestemmelser samt til at udføre de i henhold til lovgivningen om smitsomme sygdomme hos dyr påbudte diagnostiske undersøgelser og udtage materiale til sådanne undersøgelser. Samtidig bortfalder retten til at udstede attester om resultatet af diagnostiske undersøgelser,
- 3) retten til at ordinere lægemidler, der efter apotekerlovgivningen kun må udleveres mod recept og
- 4) retten til at distribuere lægemidler i henhold til apotekerlovgivningen.

Stk. 3. Fratagelse af rettigheder i henhold til stk. 1 og 2 sker for en tid fra 1 til 5 år eller for bestandig.

§ 19. Inden ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri træffer afgørelse om fratagelse af autorisation eller dele heraf i henhold til § 18, skal sagen forelægges Det Veterinære Sundhedsråd til udtalelse.

Stk. 2. Det Veterinære Sundhedsråd skal give dyrlægen lejlighed til at udtale sig skriftligt og mundtligt, inden det afgiver sin udtalelse.

Stk. 3. Er der tale om fratagelse af autorisation eller dele heraf på grund af legemlige eller sjælelige mangler, skal sagen endvidere forelægges Retslægerådet.

Stk. 4. Under sagens behandling har dyrlægen ret til at optræde ved eller sammen med en af den pågældende valgt bisidder, ligesom dyrlægen og

bisidderen har ret til at gøre sig bekendt med sagens akter.

Stk. 5. Skønner ministeren, at betingelserne for fratagelse foreligger, kan autorisationen eller dele heraf midlertidigt inddrages.

§ 20. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fratage en dyrlæge retten til at ordinere alle eller enkelte grupper af euforiserende stoffer, hvis dyrlægen

- 1) har overtrådt et påbud meddelt efter § 11, stk. 5,
- 2) ordinerer euforiserende stoffer på uforsvarlig måde eller
- 3) ordinerer euforiserende stoffer til eget eller andre menneskers brug.

Stk. 2. Fratagelse af den i stk. 1 omhandlede ret sker for en tid fra 1 til 5 år eller for bestandig.

§ 21. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fratage en dyrlæge en autorisation, der er givet på grundlag af en autorisation i et andet land, hvis autorisationen i det andet land fratages dyrlægen eller på anden måde taber sin gyldighed.

§ 22. En afgørelse efter § 18, § 19, stk. 5, § 20 eller § 21 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene.

Stk. 2. Begæring herom skal fremsættes inden 4 uger efter, at afgørelsen, der skal indeholde oplysning om adgangen til at kræve domstolsprøvelse og om fristen herfor, er meddelt den pågældende. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri anlægger sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 3. Begæring om sagsanlæg har opsættende virkning, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende under sagens behandling ikke må udøve vedkommende rettlighed. Såfremt ministerens afgørelse findes lovlig ved dommen, kan det i denne bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

§ 23. En dyrlæge kan ved dom frakendes autorisationen eller dele heraf, jf. § 18, stk. 2, såfremt vedkommende

- 1) under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til fødevarerens sikkerheden eller dyresundheden har forvoldt skade på menneskers eller dyrs sundhed eller har fremkaldt fare herfor eller
- 2) har gjort sig skyldig i gentagne overtrædelser af bestemmelser i loven eller regler ud-

stedt i medfør af loven, dog bortset fra de i § 24 nævnte bestemmelser og regler.

Stk. 2. Skønner ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, at betingelserne efter stk. 1 er opfyldt, kan ministeren, såfremt der er nærliggende fare for misbrug, midlertidigt inddrage autorisationen eller dele heraf. Den, hvis autorisation eller dele heraf er inddraget, kan forlange inddragelsen prøvet ved domstolene. Ministeren skal vejlede dyrlægen om prøvelsesretten. Begæring om prøvelse skal fremsættes inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Det tidsrum, hvori autorisationen eller dele heraf har været inddraget, fradrages i frakendelsestiden.

Stk. 3. Frakendelse af autorisationen eller dele heraf sker for et tidsrum af mellem 1 og 5 år eller for bestandig.

Stk. 4. Frakendelse kan ske for bestandig, hvis vedkommende

- 1) forsætligt har forvoldt skade på menneskers eller dyrs sundhed eller forsætligt har fremkaldt nærliggende fare herfor,
- 2) er frakendt autorisationen eller dele heraf i et tidsrum af mellem 1 og 5 år, og det nye forhold er begået i frakendelsestiden eller
- 3) flere gange har fået frakendt autorisationen eller dele heraf i et tidsrum af mellem 1 og 5 år.

§ 24. Såfremt en dyrlæge gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af § 14, stk. 2-4, eller regler fastsat i medfør af § 14, stk. 5-6, eller § 15, kan vedkommende ved dom frakendes retten til at indgå aftaler om sundhedsrådgivning og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6.

Stk. 2. Skønner ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, at betingelserne efter stk. 1 er opfyldt, kan ministeren, såfremt der er nærliggende fare for misbrug, midlertidigt inddrage retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6. Den, hvis rettigheder er inddraget, kan forlange inddragelsen prøvet ved domstolene. Ministeren skal vejlede dyrlægen om prøvelsesretten. Begæring om prøvelse skal fremsættes inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Det tidsrum, hvori retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, har været inddraget, fradrages i frakendelsestiden.

F. t. 1. om dyrlæger

Stk. 3. Frakendelse af retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, sker for et tidsrum af mellem 1 og 5 år eller for bestandig.

Stk. 4. Frakendelse kan ske for bestandig, hvis vedkommende

- 1) er frakendt retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, i et tidsrum af mellem 1 og 5 år og det nye forhold er begået i frakendelsestiden eller
- 2) flere gange har fået frakendt retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, i et tidsrum af mellem 1 og 5 år.

§ 25. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan til enhver tid efter ansøgning ophæve en i henhold til § 18, § 19, stk. 5, § 20 eller § 21 foretaget fratagelse af rettigheder. Er fratagelse sket for bestandig, og afslår ministeren ansøgning om ophævelse af fratagelsen, kan den pågældende forlange afgørelsen prøvet ved domstolene, såfremt der er forløbet 1 år efter fratagelsen og mindst 1 år efter, at generhvervelse af retten senest er nægtet ved dom. § 22, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Er der ved dom sket frakendelse for bestandig af autorisationen eller dele heraf eller af retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, jf. § 23 og § 24, kan spørgsmålet om generhvervelse tidligst indbringes for domstolene, når der er forløbet 5 år fra frakendelsestidspunktet og mindst 2 år efter, at generhvervelse af retten senest er nægtet. Afgørelsen træffes ved kendelse.

§ 26. En dyrlæge kan fraskrive sig autorisationen eller en eller flere af de i § 18, stk. 2, omhandlede rettigheder. Fraskrivelsen kan være begrænset til at angå ordinerings af euforiserende stoffer eller en nærmere angiven gruppe af sådanne stoffer. Autorisationen eller fraskrevne rettigheder generhverves, når en fastsat tidsfrist fra fraskrivelsen er udløbet, og kan i øvrigt generhverves efter ansøgning, såfremt der ikke foreligger omstændigheder, der ville kunne begrunde fratagelse af autorisationen eller rettigheder efter § 18, § 20, § 21, § 23 og § 24.

Stk. 2. Såfremt ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri afslår generhvervelse af fraskrevne rettigheder, kan afgørelsen efter reglerne i § 22, stk. 2, forlanges indbragt for domstolene.

Stk. 3. Bestemmelsen i § 25 finder tilsvarende anvendelse.

§ 27. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri udsender meddelelse om fratagelse, frakendelse, fraskrivelse eller generhvervelse af autorisationen eller en eller flere rettigheder, jf. § 18, § 19, stk. 5, §§ 20-21, §§ 23-24 og § 26.

Kapitel 7

Det Veterinære Sundhedsråd

§ 28. Det Veterinære Sundhedsråd består af 5 medlemmer.

Stk. 2. Rådet nedsættes af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri. Ministeren skal ved sammensætningen af rådet så vidt muligt sikre, at der blandt rådets medlemmer er personer med indsigt i de faglige discipliner, der er af særlig betydning for løsning af de opgaver, der er henlagt til rådet. Ministeren udpeger blandt rådets medlemmer en formand og en næstformand.

Stk. 3. Ministeren fastsætter regler om rådets virksomhed.

Stk. 4. Ministeren fastsætter regler om oprettelse af et rådssekretariat og om sammensætningen og driften heraf.

§ 29. Det Veterinære Sundhedsråd afgiver veterinærfaglige udtalelser i sager, der forelægges rådet af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri. Ministeren kan fastsætte regler om hvilke myndigheder, der overfor rådet kan fremsætte begæring om en udtalelse fra rådet og i hvilke sager, dette kan ske.

Stk. 2. Rådet skal på begæring af de i stk. 1 nævnte myndigheder indenfor disses ressort afgive udtalelser om særlige spørgsmål af principiel karakter vedrørende forhold af veterinær betydning.

Stk. 3. Rådet kan indhente udtalelser hos særligt sagkyndige eller anmode sådanne sagkyndige om at deltage i sagens behandling eller i behandlingen af det forelagte spørgsmål, når behandlingen af en for rådet forelagt sag eller et forelagt spørgsmål forudsætter en sagkundskab, som rådets medlemmer ikke i tilstrækkeligt omfang er i besiddelse af.

Kapitel 8

Veterinære laboratorier

§ 30. Oprettelse og drift af laboratorier, som erhvervsmæssigt påtager sig at foretage diagnostiske laboratoriemæssige undersøgelser for andre med henblik på konstatering af husdyrsygdomme, skal godkendes af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri.

Stk. 2. Fremstilling af vacciner, sera og lignende produkter til forebyggelse af husdyrsygdomme eller til behandling af syge dyr må kun finde sted efter godkendelse fra ministeren. Ministeren kan fastsætte regler for meddelelse af godkendelse. Godkendelseskravet gælder dog ikke for statens medicinske og veterinære laboratorier og institutter.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om godkendelse af laboratoriers indretning og drift. Ministeren kan endvidere fastsætte regler for de godkendte laboratoriers anvendelse af betegnelser, hvori ordet »godkendt« eller lignende indgår.

Stk. 4. Ministeren fører tilsyn med de godkendte laboratorier og de virksomheder, der opnår godkendelse i henhold til stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler for udøvelse af og betaling for tilsyn.

Kapitel 9

Tilsyn, klage og betaling

§ 31. Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris veterinærvesen forestås af en veterinærdirektør, der skal være uddannet som dyrlæge.

§ 32. Dyrlæger er undergivet tilsyn af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri.

Stk. 2. De ved statslige undervisnings- og forskningsinstitutter beskæftigede dyrlæger er, for så vidt angår deres virksomhed ved disse institutter, undtaget fra bestemmelsen i stk. 1.

Stk. 3. Dyrlæger skal efter anmodning fra tilsynsmyndigheden give alle oplysninger, som har betydning for tilsynet, samt vederlagsfrit yde tilsynsmyndigheden fornøden bistand ved tilsyn, undersøgelser og udtagning af prøver samt andre foranstaltninger, der iværksættes i henhold til loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Det Europæiske Fællesskabs forordninger.

§ 33. Tilsynsmyndigheden og personer, som er særligt bemyndiget hertil, har til enhver tid

mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme, lokaliteter, transportmidler, forretningsbøger, papirer m.v. herunder elektroniske data, for at tilvejebringe oplysninger til brug for løsning af opgaver i henhold til loven eller til regler, som er fastsat i medfør af loven, eller Det Europæiske Fællesskabs forordninger og kan vederlagsfrit udtage prøver til undersøgelse.

Stk. 2. Politiet yder om nødvendigt bistand hertil. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan efter aftale med justitsministeren fastsætte regler herom.

§ 34. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelse af loven og regler fastsat i medfør af loven, og af Det Europæiske Fællesskabs forordninger.

§ 35. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Det Europæiske Fællesskabs direktiver og beslutninger om forhold, der er omfattet af denne lov. Ministeren kan endvidere fastsætte regler, som er nødvendige for anvendelsen af Det Europæiske Fællesskabs forordninger om forhold, som er omfattet af loven.

§ 36. Henlægger ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri sine beføjelser efter loven til en myndighed under ministeriet, kan ministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over myndighedens afgørelser, herunder om at afgørelserne ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, og om myndighedens adgang til at genoptage en sag, efter at der er indgivet klage. Dette gælder dog ikke sager efter kapitel 6.

Stk. 2. Efter forhandling med den pågældende minister eller vedkommende kommunale organisation kan ministeren fastsætte regler om andre offentlige myndigheders eller institutioners medvirken ved varetagelse af opgaver efter loven. Ministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage over disse myndigheders og institutioners afgørelser, herunder om at afgørelserne ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, og om myndigheders eller institutioners adgang til at genoptage en sag, efter at der er indgivet klage.

§ 37. Betalingsforpligtelser, der er fastsat ved forordning inden for denne lovs område, i denne

lov eller i regler udstedt i henhold til denne lov, og som ikke betales rettidigt, tillægges, medmindre andet er fastsat i EF-retsakter, en årlig rente svarende til den i renteloven fastsatte referencesats med tillæg fra forfaldsdagen at regne. Den tillagte rente udgør dog mindst 50 kr. For erindringskrivelser betales et gebyr på 100 kr., som reguleres med tilpasningsprocenten i lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste med 10 delelige kronebeløb.

Stk. 2. Der er udpantningsret for de i stk. 1 nævnte beløb samt for vedtagne bøder, jf. § 39.

Stk. 3. Der kan ske inddrivelse ved indeholdelse i løn m.v. hos den pågældende efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven for skyldige beløb som omhandlet i stk. 2.

Kapitel 10

Straf

§ 38. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) overtræder § 2, stk. 2, § 6, stk. 3, §§ 8-9 og § 10, stk. 1, § 11, stk. 3 og 6, § 12, stk. 1, § 13, stk. 1, § 14, stk. 2-4 og 7, og § 30, stk. 1 og 2,
- 2) uden tilladelse efter § 7 betegner sig som specialist,
- 3) undlader at efterkomme påbud efter § 11, stk. 5, eller påbud eller forbud efter § 34,
- 4) undlader at meddele oplysninger, som er afkrævet vedkommende efter § 11, stk. 1, 1. pkt., § 11, stk. 2, og § 32, stk. 3, eller
- 5) undlader at yde bistand efter § 32, stk. 3.

Stk. 2. Straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år, hvis

- 1) overtrædelsen er begået med forsæt eller grov uagtsomhed, og der ved overtrædelsen er forvoldt skade på menneskers eller dyrs sundhed eller fremkaldt fare herfor eller
- 2) overtrædelsen er begået med forsæt, og der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet opnået en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, herunder ved besparelser.

Stk. 3. Såfremt en person, der helt eller delvist har mistet retten til at virke som dyrlæge, udøver sådan virksomhed, straffes vedkommende med bøde eller fængsel i indtil 2 år.

Stk. 4. I regler, der er udstedt i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse

af bestemmelser i reglerne. I reglerne kan der endvidere fastsættes straf af bøde for overtrædelse af regler fastsat af Det Europæiske Fællesskab om forhold, som er omfattet af denne lov. Det kan endvidere fastsættes, at straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år under tilsvarende betingelser som anført i stk. 2.

Stk. 5. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 39. Skønnes en overtrædelse ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

Stk. 2. Med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder reglerne i retsplejeloven om krav til indholdet i et anklageskrift og om ikke at have pligt til at udtale sig tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter stedfunden vedtagelse inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning.

Kapitel 11

Ikrafttræden og overgangsbestemmelser

§ 40. Tidspunktet for lovens eller dele af lovens ikrafttræden fastsættes af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri.

Stk. 2. Ministeren kan i den forbindelse fastsætte, at lov om dyrlægegerning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 43 af 23. januar 2003, helt eller delvist ophæves.

Stk. 3. Regler, der er udstedt i medfør af eller opretholdt ved den i stk. 2 nævnte lov, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af bestemmelser udstedt i medfør af denne lov. Overtrædelse af reglerne straffes efter de hidtil gældende regler.

Stk. 4. Personer, der ved denne lovs ikrafttræden er berettiget til at udøve dyrlægegerning, er uanset bestemmelsen i § 2 fortsat berettiget til at udøve sådan gerning og til at betegne sig som dyrlæge, idet de skal betragtes som autoriseret efter denne lov.

Stk. 5. En dyrlæge, som ved denne lovs ikrafttræden har fået tilladelse til at betegne sig som specialist, er uanset bestemmelsen i § 7 fortsat

berettiget til at virke og betegne sig som specialdyrlæge.

Stk. 6. Diagnostiske laboratorier, der er godkendt før lovens ikrafttræden, skal uanset bestemmelsen i § 30 betragtes som godkendt efter denne lov.

Stk. 7. Virksomheder, der fremstiller vacciner, sera og lignende produkter, og som er godkendt

før lovens ikrafttræden, skal uanset bestemmelsen i § 30 betragtes som godkendt efter denne lov.

§ 41. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget viderefører med en række ændringer den gældende lov om dyrlægegerning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 43 af 23. januar 2003.

Lovforslaget må ses i sammenhæng med det samtidigt fremsatte forslag om lov om hold af dyr. Den bærende tankegang bag de to lovforslag er, at henholdsvis den, der holder dyr, og den til dyreholdet knyttede dyrlæge påtager sig et omfattende ansvar for dyrenes sundhed samt for hygiejne, medicinanvendelse og andre områder, der er relateret til fødevarer sikkerheden.

2. Baggrunden for lovforslaget

Lov om dyrlægegerning m.v. stammer fra 1964 og har i de efterfølgende år været ændret 9 gange.

De mange ændringer har gjort loven uoverskuelig og dermed ikke særlig læsevenlig, selv om dette er søgt afhjulpet med udstedelsen af en lovbekendtgørelse, når loven er blevet ændret.

Der er derfor behov for en ændret opbygning af loven, hvor de mange stykker i de enkelte paragraffer erstattes af kortere, men flere paragraffer.

Lovens sproglige udformning trænger desuden til en modernisering.

Der tilsigtes hermed en større klarhed.

Loven indeholder bestemmelser om den besætningsansvarliges anvendelse af lægemidler, hvilket ikke er særlig brugervenligt, når loven først og fremmest vedrører dyrlægers rettigheder og pligter, og lovens titel i øvrigt er "Lov om dyrlægegerning m.v."

Lovens bestemmelser om den besætningsansvarliges anvendelse af lægemidler foreslås derfor flyttet til den foreslåede nye lov om hold af dyr, der rummer en samlet fremstilling af Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris lovmæssige regulering af hold af dyr. Herved bliver alle de bestemmelser, der vedrører den besætningsansvarliges pligter og rettigheder i relation til det at holde dyr, samlet i én lov samtidig med, at lov om dyrlægegerning m.v., hvor titlen nu

foreslås ændret til lov om dyrlæger, alene kommer til at vedrøre dyrlægers rettigheder og pligter, veterinære laboratorier og Det Veterinære Sundhedsråd.

Endelig er der foretaget en modernisering af en række bestemmelser. F.eks. er bestemmelserne om Det Veterinære Sundhedsråd ændret som følge af udviklingen i rådets arbejdsopgaver, ligesom bestemmelsen om den særlige procedure, der skal følges ved ansættelse i statslige eller kommunale ledende dyrlægestillinger, foreslås slettet. Som noget nyt foreslås indføjet en bestemmelse, der giver ministeren mulighed for at fastsætte regler om dyrlægens adgang til at receptordinere eller udlevere lægemidler til den besætningsansvarliges indledende behandling af en sygdom, som dyrlægen ikke selv har diagnosticeret, hvis besætningen er undergivet en sundhedsrådgivningsaf-tale med udvidet dyrlægeovervågning.

3. Gældende ret

Lov om dyrlægegerning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 43 af 23. januar 2003, fastsætter regler om dyrlægers rettigheder og pligter.

Dyrlæger skal autoriseres af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, inden de kan udøve dyrlægegerning. Dette gælder både for personer uddannet som dyrlæger ved Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole og personer uddannet ved lignende institutioner indenfor eller udenfor EU.

Kun personer, der er autoriseret som dyrlæger, må udøve dyrlægegerning. Det fremgår endvidere af loven, hvad der skal forstås ved dyrlægegerning.

Loven fastlægger hvilke opgaver i forbindelse med behandling af dyr og udøvelse af levnedsmiddelkontrol, der skal være forbeholdt dyrlæger. Det drejer sig bl.a. om behandling med visse lægemidler og udlevering heraf til ejeren af dyrene til fortsat behandling. Reglerne om veterinær levnedsmiddelkontrol og veterinært levnedsmiddeltilsyn fremgår af fødevarerlov-givningen på linie med den ikke-dyrlægeforbeholdte levnedsmiddelkontrol. Herudover giver loven mulig-

hed for at fastsætte nærmere regler om anvendelse af lægemidler.

Loven indeholder endvidere bestemmelser om Det Veterinære Sundhedsråd. Rådets arbejdsopgaver er i vidt omfang at afgive udtalelser i forbindelse med politisager om overtrædelse af dyreværnslovgivningen og sager vedrørende dyrlægers virksomhed. Rådets opgaver omfatter også rådgivende udtalelser til ministeren og offentlige myndigheder i spørgsmål om anvendelse af medicin til dyr i bred forstand og spørgsmål om behandling og aflivning af dyr ved større ulykkestilfælde eller større sygdomsudbrud.

I loven er der åbnet mulighed for, at en dyrlæge kan indgå en aftale med den besætningsansvarlige om sundhedsrådgivning, hvor dyrlægen nøje følger sundhedstilstanden i besætningen og udøver rådgivning. En konsekvens af sundhedsrådgivningsaftalen er bl.a., at dyrlægen får mulighed for at ordinere eller udlevere antibiotika- og kemoterapeutikaholdige lægemidler til den besætningsansvarliges fortsatte behandling af en sygdom, som dyrlægen ved et besøg i besætningen har diagnosticeret og indledt behandlingen af.

4. Lovforslagets indhold

Lovens titel foreslås ændret fra lov om dyrlægegering m.v. til lov om dyrlæger.

Kapitel 1 Anvendelsesområde

Lovens bestemmelser om den besætningsansvarliges anvendelse af lægemidler foreslås flyttet til lov om hold af dyr, således at alle den besætningsansvarliges pligter og rettigheder i relation til det at holde dyr herefter bliver samlet i én lov. Dette betyder samtidig, at lov om dyrlæger alene vil vedrøre retten til at udøve dyrlægegering og dyrlægers pligter samt veterinære laboratorier og Det Veterinære Sundhedsråd.

Kapitel 2 Dyrlægegering

I dette kapitel indgår i moderniseret form bestemmelserne om dyrlægers rettigheder i den gældende lov om dyrlægegering m.v. Det lægges bl.a. fast, hvad der skal forstås ved dyrlægegering, ligesom det bestemmes, hvornår der kan meddeles en person autorisation som dyrlæge.

Det foreslås præciseret, at det kun er dyrlægegering at udøve veterinær fødevarerkontrol og -tilsyn, hvis udnyttelsen af den veterinære uddannelse er væsentlig for udøvelsen af kontrollen og tilsynet.

Der foreslås endvidere indføjet en særlig let adgang til domstolsprøvelse, hvis ministeren afslår at meddele en person autorisation som dyrlæge.

Kapitel 3 Dyrlægers pligter

Det foreslås som noget nyt indledningsvist understreget, at dyrlæger har et særligt ansvar for at bidrage til, at dyrenes sundhed tilgodeses samt for, at der på bedrifter med dyr til fødevarerproduktion tages de fornødne hensyn vedrørende hygiejne, medicinanvendelse og andre forhold af betydning for fødevarerikkerheden.

Kapitlet indeholder i moderniseret form bestemmelserne om dyrlægers pligter i den gældende lov om dyrlægegering m.v. I kapitlet beskrives bl.a. dyrlægens pligt til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed under udøvelsen af dyrlægegering. Det slås endvidere fast, at den praktiserende dyrlæge har visse pligter f.eks. til at påtage sig veterinært arbejde som led i offentlig bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos dyr.

Kapitel 4 Lægemidler til dyr

Kapitlet indeholder bestemmelserne om dyrlægens adgang til at udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler. Endvidere indeholder kapitlet reglerne for indgåelse af sundhedsrådgivningsaftaler mellem en dyrlæge og den besætningsansvarlige samt reglerne for dyrlægens udlevering eller ordinerings af receptpligtige lægemidler, når en sådan aftale er indgået.

Som noget nyt foreslås indføjet en bestemmelse, der giver ministeren mulighed for at fastsætte regler om dyrlægens udlevering eller ordinerings af receptpligtige lægemidler til den besætningsansvarliges indledende behandling af sygdomme, som dyrlægen ikke har diagnosticeret, forudsat den besætningsansvarlige med dyrlægen har indgået en sundhedsrådgivningsaftale, hvori der indgår betingelser om særlig overvågning.

Kapitel 5 Registre

I kapitlet er videreført bestemmelserne fra den gældende lov om dyrlægegering m.v. om registre over dyrlæger og dyrlægepraksis samt over medicinanvendelse (Vetstat).

Kapitel 6 Fratagelse af dyrlægers rettigheder

Kapitlet indeholder i moderniseret form bestemmelserne om fratagelse af rettigheder i den gældende lov om dyrlægegering m.v. I kapitlet beskrives mulighederne for administrativ rettighedsfratagelse og rettighedsfratagelse ved dom. Det fastslås bl.a., hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at der kan ske rettighedsfratagelse, ligesom den nærmere procedure i forbindelse med en sag om rettighedsfratagelse er beskrevet.

Som noget nyt foreslås indføjet en bestemmelse om, at ministeren kan fratage en dyrlæge dennes danske

autorisation, der er givet på grundlag af en autorisation i et andet land, hvis autorisationen i det pågældende land fratages dyrlægen eller på anden måde mister sin gyldighed.

Kapitel 7 Det Veterinære Sundhedsråd

Kapitlet indeholder i moderniseret form bestemmelserne om Det Veterinære Sundhedsråd i den gældende lov om dyrlægegerning m.v. Der gives i kapitlet en beskrivelse af rådets opbygning og dets arbejdsdområde.

Kapitel 8 Veterinære laboratorier

Kapitlet indeholder i moderniseret form bestemmelsen om veterinære laboratorier i den gældende lov om dyrlægegerning m.v. I kapitlet beskrives bl.a. betingelsen for, at et laboratorium erhvervsmæssigt kan foretage diagnostiske undersøgelser for andre med henblik på konstatering af husdyrsygdomme.

Kapitel 9 Tilsyn, klage og betaling

Kapitlet indeholder i moderniseret form bestemmelsen om kontrolmyndighedens adgang til oplysninger m.m., bestemmelserne om tilsyn og bestemmelserne om administration i den gældende lov om dyrlægegerning m.v.

Som noget nyt foreslås indføjet en bestemmelse om, at ministeren kan meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelsen af loven og regler fastsat i medfør af loven og af Det Europæiske Fællesskabs forordninger.

Kapitel 10 Straf

Kapitlet indeholder i moderniseret form bestemmelserne om straf i den gældende lov om dyrlægegerning m.v. Det lægges bl.a. fast, at overtrædelse af loven eller regler udstedt i medfør af loven kan straffes med bøde eller fængsel i indtil 2 år.

Som noget nyt foreslås indføjet en bestemmelse om, at hvis en person, der har mistet retten til at virke som dyrlæge, vedblivende udøver sådan virksomhed, straffes vedkommende med bøde eller fængsel i indtil 2 år.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for kommuner og amtskommuner.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget giver mulighed for etablering af et projekt Interaktiv Ny Sundhedsrådgivning, der forventes at have en varighed på $\frac{3}{4}$ til 1 år.

Såfremt en evaluering af projektet viser en bedre sundhedstilstand i de besætninger, der indgik i projektet, vil mulighederne for en permanent ordning blive overvejet.

Det bemærkes, at ordningen er ønsket af landbrugs-erhvervet, og at ordningen i givet fald vil blive frivillig for den enkelte kvægbruger.

Etableringen vil medføre udgifter til kvægbrugere bl.a. betaling til eventuel tilretning af edb-registre og til dyrlægebesøg.

Det er ikke på nuværende tidspunkt muligt at anslå udgifterne ved en eventuel permanent ordning, da udformningen af ordningen først og fremmest vil være afhængig af de erfaringer, der kan udledes af det nævnte projekt.

Lovforslaget har været forelagt Erhvervs- og Selvskabstyreliens Center for Kvalitet i Erhvervsregulering, som har vurderet, at forslaget ikke indeholder administrative konsekvenser for erhvervslivet på samfundsniveau eller pr. virksomhed i et omfang, der berettiger, at det bliver forelagt et af Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspaneler.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget har ikke EU-retlige aspekter.

9. Høring

Følgende organisationer m.v. er hørt over lovforslaget:

Danmarks Fiskeri- og Eksportforening, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Gedeavlerforening, Danmarks Jægerforbund, Danmarks Kaninavlerforening, Danmarks Kребseavlerforening, Danmarks Sportsfiskerforbund, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Dambrugerforening, Dansk Havbrugerforening, Dansk Industri, Dansk Kvæg, Dansk Landbrug, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Pelsdyravlerforening, Dansk Slagtefjerkræ, Dansk Åleproducentforening, Danske Fiskeres Producentforening, Danske Slagterier, Danske Slagtermestres Forening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Dyrlægeforening, Det Danske Fjerkræråd, Det Veterinære Sund-

hedsråd, Dyrenes Beskyttelse, Ferskvandsfiskeriforeningen for Danmark, Forbrugerrådet, Foreningen Dansk Skaldyropdræt, Foreningen for Danmarks Fiskeri- og Fiskeolieindustri, Handelskammeret, Kommunernes Landsforening, Kødbbranchens Fællesråd, Landbrugsraadet, Landscentret for Heste, Landsforeningen Dansk Fåreavl, Landsforeningen af Danske Hjorteavlere, Landsorganisationen i Danmark, Landsudvalget for Svin, Mejeriforeningen, Nærings- og Ny-

delsesmiddelarbejderforbundet, Organisationen Dansk Aquakultur, Foreningen af Politimestre i Danmark, Producentforeningen Danske Erhvervsstrudse, Veterinærmedicinsk Industriforening.

10. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

Nedenstående skema indeholder et samlet skøn over dette forslag.

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative udgifter/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Evt. udgifter til den frivillige Interaktiv Ny Sundhedsrådgivning, hvis ordningen gøres permanent
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Forslaget har ikke EU-retlige konsekvenser	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til kapitel 2

Til kapitel 1

Dyrlægegerning

Anvendelsesområde

Til § 2

Til § 1

Det præciseres her, at hovedsigtet med lovforslaget, ligesom i den gældende lov om dyrlægegerning m.v., er retten til at udøve dyrlægegerning og dyrlægers pligter. I tilknytning hertil omfatter den gældende lov en række bestemmelser om medicinanvendelse. Det foreslås, at bestemmelserne om den besætningsansvarliges anvendelse af lægemidler flyttes til den foreslåede nye lov om hold af dyr, der rummer en samlet fremstilling af Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris lovmæssige regulering af hold af dyr. Endvidere indeholder lovforslaget bestemmelser om veterinære laboratorier og om Det Veterinære Sundhedsråd.

I forslaget til § 2 fastslås, hvad der forstås ved dyrlægegerning. Bestemmelserne i § 2 viderefører § 4 i lov om dyrlægegerning m.v. bortset fra en ændring i stk. 1, nr. 4, og en mindre modernisering i stk. 2.

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 1, skal ses på baggrund af det offentlige interesse i at bekæmpe smitsomme sygdomme hos dyr, for hvilke der i henhold til lovgivningen er fastsat krav om anmeldelse til myndighederne. I sådanne tilfælde er det i samfundets og den pågældende dyreejers interesse, at der tilkaldes en dyrlæge, som via sin uddannelse har kendskab til de nødvendige foranstaltninger, der skal træffes for at hindre sygdommens videre udbredelse. Dyrlægen skal også sikre, at anmeldelse til myndighederne finder sted i overensstemmelse med fastsatte regler herom.

Den i stk. 1, nr. 2, foreslåede bestemmelse indebærer, at det er dyrlægegerning at tage andres dyr under behandling for nogen anden sygdom, end de i nr. 1 omhandlede sygdomme. Mens de i nr. 1 anførte sygdomme altid skal behandles af en dyrlæge, uanset om de konstateres hos egne eller andres dyr, er der således for øvrige sygdomme åbnet mulighed for, at en dyreejer kan behandle andre sygdomme end de i nr. 1 nævnte, som vedkommende konstaterer hos sine egne dyr. Derimod er det kun dyrlæger, der må tage andres dyr under behandling, for sygdomme, hvis behandling kræver veterinær indsigt. For visse operative indgreb, som f.eks. kastration, halekupering og afhorning af dyr, er der fastsat dyreværnsmæssige bestemmelser om, hvorvidt andre end dyrlæger må foretage indgrebene. Inseminering samt hov- og kloveskæring anses ikke for at kræve veterinær indsigt og kan derfor udføres på andres dyr af andre end dyrlæger efter de regler, der i øvrigt måtte være fastsat herom.

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 3, fastslår, at ordinerings og udlevering af receptpligtige lægemidler med henblik på behandling af dyr, er forbeholdt dyrlæger. Bestemmelsen hindrer ikke, at den for dyret ansvarlige kan indgive et dyr receptpligtige lægemidler, men dette forudsætter en dyrlæges ordinerings eller udlevering af lægemidlet. Der henvises i øvrigt til de i lovforslagets §§ 12 – 14 foreslåede bestemmelser. Af § 25, stk. 2, i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001, fremgår tilsvarende, at det er strafbart, medmindre man har autorisation som læge eller anden i lovgivningen hjemlet særlig adgang dertil, at anvende lægemidler, der kun må udleveres fra apotekerne mod recept.

Af stk. 1, nr. 4, fremgår, at dyrlæger udøver fødevarekontrol og -tilsyn i de tilfælde, hvor udnyttelse af den veterinære uddannelse er af væsentlig betydning for kontrollen eller tilsynet. Bestemmelsen er ændret i forhold til § 4 i lov om dyrlægegerning m.v., hvoraf det fremgår, at udøvelse af fødevarekontrol- og tilsyn er dyrlægegerning. Bestemmelsen i nærværende forslag åbner således mulighed for, at andre end dyrlæger kan varetage de dele af fødevarekontrollen og -tilsynet, hvor dyrlægeuddannelse ikke er af væsentlig betydning. Den foreslåede ændring skal ses på baggrund af de senere års udvikling, hvor særligt uddannede teknikere varetager kontrol- og tilsynsopgaver, f.eks. visse kontrolopgaver på slagterier og tilsynsopgaver i fødevarevirksomheder. Udøvelse af andre dele af fødevarekontrollen forudsætter dog en veterinær uddannelse og udføres derfor kun af dyrlæger. Bestemmelsen kommer hermed i overensstemmelse med det forventede indhold af EU's nye regulering af hygiejne-

området, som endnu ikke er endeligt vedtaget, men som forventes at ville rumme nærmere bestemmelser om, hvornår tilsynsteknikere og virksomhedens egne ansatte kan udføre kontrolfunktioner.

Af stk. 1, nr. 5, fremgår det, at anden virksomhed, hvor den veterinære uddannelse vurderes at være det væsentlige, betragtes som dyrlægegerning. Der kunne f.eks. være tale om anvendelse af stråleterapi ved behandling af dyr. Det Veterinære Sundhedsråd har den 13. juni 2003 afgivet en udtalelse i relation til spørgsmålet om udtagelse af blodprøver intravenøst af andre end dyrlæger. Rådet finder, at udtagning af blodprøver er forbeholdt autoriserede dyrlæger eller autoriserede teknikere. Derved undgås dyreværnsmæssigt betænkelige situationer. Prøver, der skal bruges til attesteringer, skal udtages af dyrlægen personligt. Dog kan uddannede veterinærsygeplejersker og laboranter i klinikker og hospitaler under en dyrlæges direkte tilsyn og ansvar udtage prøverne. Dette gælder endvidere for personer, der har tilladelse til dyreforsøg samt andre personer, som ejeren af tilladelsen måtte uddelegere opgaver til. Bestemmelsen i stk. 1, nr. 5, udelukker ikke, at det kan tillades udlændinge, der har veterinær uddannelse, men som ikke opfylder de i lovforslagets § 3 fastsatte betingelser for autorisation, midlertidigt at udøve virksomhed ved forsknings- og undervisningsinstitutioner her i landet.

Af stk. 2 fremgår, at kun personer, som er blevet meddelt autorisation som dyrlæge i henhold til § 3, eller som i henhold til § 35 har adgang til at udøve dyrlægegerning, må udøve dyrlægegerning og betegne sig som dyrlæge. Bestemmelsen er moderniseret, idet de gældende bestemmelers henvisning til overenskomster om det fælles nordiske arbejdsmarked og De europæiske Fællesskabers direktiver i henhold til den foreslåede § 35 udvides til at omfatte Det Europæiske Fællesskabs direktiver, beslutninger og forordninger. Bestemmelsen er parallel til § 1 i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001.

Til § 3

Med bestemmelsen foreslås § 5, stk. 1-3 og 6-7, i lov om dyrlægegerning m.v. videreført.

I stk. 1 fastslås, at meddelelse af autorisation som dyrlæge forudsætter, at dyrlægen har bestået veterinæreksamen ved Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole. Ministeren kan med hjemmel i stk. 2 fastsætte regler om den fremgangsmåde, der skal benyttes ved meddelelse af autorisation. Med hjemmel i den gældende lov om dyrlægegerning m.v. er der fastsat reg-

ler herom i bekendtgørelse nr. 431 af 15. juli 1988 om autorisation af dyrlæger.

Stk. 3 omhandler meddelelse af autorisation til personer, der i udlandet har gennemgået en uddannelse, der kan sidestilles med den danske veterinæreksamen. Der kan i sådanne tilfælde stilles krav om, at den pågældende deltager i og eventuelt aflægger eksamen i visse af veterinærstudiets fag på Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole som forudsætning for meddelelse af autorisation. Endvidere kan autorisation til de i stk. 3 nævnte personer med udenlandsk uddannelse begrænses, således at autorisationen kun omfatter bestemte dele af dyrlægegerningen.

Bestemmelsen i stk. 4 foreskriver, at kun personer, der behersker dansk, svensk eller norsk, og som aflægger et dyrlægeløfte, kan få meddelt autorisation. Bestemmelsen åbner dog mulighed for, at ministeren i enkeltstående tilfælde kan lade en person, der ikke behersker det danske, svenske eller norske sprog, autorisere som dyrlæge. Bestemmelsen tænkes f.eks. anvendt i det tilfælde, hvor en person, der behersker et andet sprog f.eks. engelsk, vurderes at ville kunne bestride en dyrlægestilling på tilfredstillende måde.

Ministeren offentliggør navnene på autoriserede dyrlæger, jf. stk. 5.

Til § 4

Den foreslåede bestemmelse viderefører i moderniseret form § 4, stk. 3-5, i lov om dyrlægegerning m.v.

Veterinærstuderende, der opfylder visse studiekrav, kan efter stk. 1 midlertidigt få tilladelse til at bistå dyrlæger i udøvelsen af dyrlægegerning, hvis autoriserede dyrlæger ikke kan dække behovet. F.eks. kan veterinærstuderende, der har erhvervet den fornødne viden til at udføre kødkontrol, bistå dyrlæger på slagterier.

Af stk. 2 fremgår det, at personer, der ikke er uddannede dyrlæger, kan varetage visse opgaver, der ellers betragtes som værende dyrlægegerning. Dog kan kun dyrlæger varetage behandling af dyr, der må antages at være angrebet af smitsomme sygdomme, der er omfattet af anmeldeligt til myndighederne, jf. lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1. Bestemmelsen viderefører således muligheden for, at mellemteknikere kan bistå dyrlæger, hvilket f.eks. har betydning i forbindelse med kødkontrollen på slagterierne og udførelsen af fjerkræhygiejnekontrollen i besætninger med slagtekyllinger.

Stk. 3 åbner mulighed for at personer, der ikke er uddannet som dyrlæger, i visse tilfælde kan udøve dyrlægegerning i forbindelse med udstationering af danske styrker eller om bord på skibe.

Bestemmelsen giver mulighed for, at f.eks. læger ved danske styrker i udlandet kan behandle dyr, der er en del af styrken. Med danske styrker tænkes der f.eks. på danske militære styrker eller politistyrker. Bestemmelsen svarer stort set til den bestemmelse, der gælder for Grønland, jf. § 1, nr. 3, i anordning nr. 859 af 18. december 1991 om ikrafttræden for Grønland af lov om veterinærvesenet samt om udøvelse af dyrlægegerning. I de tilfælde, hvor der foreligger et særligt aftalegrundlag for udstationeringen, f.eks. i form af en folketingsbeslutning, og det deraf følger, at styrkerne er underlagt dansk lovgivning, vil lov om dyrlæger være gældende. Der vil imidlertid ikke i alle tilfælde være tilknyttet en dyrlæge ved alle enheder, og der kan i sådanne tilfælde være tale om, at f.eks. en læge eller en sygeplejerske behandler akut syge dyr, eventuelt støttet af radio- eller telefonkontakt til en dyrlæge. Der vil ikke blive givet personer, der ikke er dyrlæger, og som befinder sig på skibe, tilladelse til at udøve dyrlægegerning under større eller længerevarende transporter, da der i sådanne tilfælde altid bør være en dyrlæge om bord, jf. udtalelse af 19. september 2002 fra Det Veterinære Sundhedsråd.

Til § 5

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 viderefører i moderniseret form § 5, stk. 5, i lov om dyrlægegerning m.v.

Det fremgår, at autorisation kan nægtes meddelt personer, der på grund af legemlige og sjælelige mangler må antages at være uegnet til at udøve dyrlægegerning. Bestemmelsen dækker f.eks. sindssygdom, anden sjælelig svækkelse eller misbrug af alkohol eller euforiserende stoffer. Autorisation kan også nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder. En lignende bestemmelse findes i § 2, stk. 3, i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lov bekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001.

Bestemmelsen i stk. 2 er ny, og det foreslås, at personer, der i de i stk. 1 nævnte tilfælde nægtes meddelelse af autorisation, har ret til at forlange afgørelsen indbragt for domstolene. Begrundelsen for forslaget er, at det at nægte en person autorisation som dyrlæge må anses for at være lige så indgribende for personen, som det at få frataget en autorisation. Bestemmelsen om domstolsprøvelse er parallel til lovforslagets § 22 om fratagelse af dyrlægers autorisation eller rettigheder.

Til § 6

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 5 a, stk. 1-4, i lov om dyrlægegerning m.v. Bestemmelsen in-

deholder en definition af begreberne "praktiserende dyrlæge" og "dyrlægepraksis", idet begge begreber anvendes andetsteds i lovteksten.

En praktiserende dyrlæge defineres i henhold til stk. 1 som en dyrlæge, der udøver de i lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1-3, omhandlede rettigheder. Det bemærkes, at ordet "dyrlæge" i lovforslaget kun anvendes om en person, der har modtaget autorisation som dyrlæge, jf. lovforslagets § 1, stk. 2. En dyrlægepraksis defineres i henhold til bestemmelsens stk. 2 som en virksomhed, hvorfra en eller flere praktiserende dyrlæger udfører deres arbejde.

Det præciseres i stk. 3, at en dyrlæge, der som selvstændig eller ansat vil udøve virksomhed som praktiserende dyrlæge, og en dyrlægepraksis skal anmeldes til registrering. Anmeldelsen forudsættes at indeholde angivelse af den adresse, hvorfra dyrlægen vil udøve sin praksis.

I stk. 4 bemyndiges ministeren til at fastsætte regler om, at dyrlæger ikke må udøve virksomhed som praktiserende dyrlæge, førend de har modtaget bekræftelse på den i stk. 3 nævnte registrering.

Krav om anmeldelse skal gøre det muligt for myndighederne at føre kontrol med, at praktiserende dyrlæger overholder loven og regler udstedt i medfør heraf. Kontrollen indebærer bl.a. en dokumentkontrol, hvorfor det er vigtigt at vide, hvor optegnelser og regnskaber befinder sig. Det er også i forbindelse med kontrollen vigtigt at vide, hvor et evt. lager af lægemidler befinder sig.

Bestemmelserne om anmeldelse til registrering skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 16 om oprettelse af et register over praktiserende dyrlæger og dyrlægepraksis.

Til § 7

Bestemmelsen viderefører i moderniseret form § 6 i lov om dyrlægegerning m.v.

Af forslaget til § 7 fremgår, at der kræves tilladelse fra ministeren, hvis en dyrlæge ønsker at betegne sig som specialist, og ministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for meddelelse af tilladelse. En lignende bestemmelse findes i § 4, stk. 1, i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001.

Til behandling af ansøgninger om specialistbetegnelse og til vurdering af, inden for hvilke grene af dyrlægenes arbejdsområde en dyrlæge kan opnå tilladelse til at betegne sig som specialist, har der i medfør af gældende regler været nedsat et ad hoc nævn med repræsentanter fra Den Kgl. Veterinær- og Landbohøj-

skole og fra Den Danske Dyrlægeforening. Nævnet har i hver enkelt sag afgivet indstilling til ministeren. Det forudsættes, at denne procedure indtil videre bibeholdes, jf. bekendtgørelse nr. 637 af 13. september 1990 om specialdyrlæger.

Til kapitel 3

Dyrlægers pligter

Til § 8

Den foreslåede bestemmelse om, at dyrlæger under udøvelse af dyrlægegerning skal udvise omhu og samvittighedsfuldhed, er en videreførelse af § 7, stk. 1, i lov om dyrlægegerning m.v.

En lignende bestemmelse er fastsat i § 6 i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001.

Bestemmelsen er af væsentlig betydning ved vurderingen af dyrlægers udøvelse af dyrlægegerning. Overtrædelse af bestemmelsen har f.eks. været set i sager, hvor dyreejere har klaget over en dyrlæges behandling af et dyr. Der har også i forbindelse med sager om overtrædelse af bestemmelser om dyrlægers anvendelse, ordinerings og udlevering af veterinære lægemidler været flere tilfælde, hvor der ikke alene var grundlag for at rejse tiltale mod dyrlægen på grund af overtrædelsen af medicinreglerne, men hvor dyrlægens adfærd i sagen har givet anledning til, at der også blev rejst tiltale for overtrædelse af bestemmelsen om, at dyrlæger skal udvise omhu og samvittighedsfuldhed.

Det foreslås endvidere præciseret i stk. 2, at dyrlæger har pligt til at gøre dyreejeren eller den besætningsansvarlige opmærksom herpå, hvis dyrenes sundhed ikke tilgodeses eller hvis der på bedrifter med dyr til fødevarerproduktion ikke tages de fornødne hensyn vedrørende hygiejne, medicinanvendelse og andre forhold af betydning for fødevarer sikkerheden, herunder f.eks. foderstoffer. Bestemmelsen tænkes f.eks. anvendt i det tilfælde, hvor en praktiserende dyrlæge i forbindelse med et besætningsbesøg bliver opmærksom på, at andre dyr i bedriften end de, dyrlægen er tilkaldt til, lider af en sygdom, der kræver behandling. Om nødvendigt skal dyrlægen kontakte rette myndighed. Det bemærkes, at bestemmelsen supplerer og ikke ændrer de specifikke krav, der gælder for anmeldelse af sygdomme efter lov om sygdomme og infektioner hos husdyrene. Det foreslås, at ministeren bemyndiges til mere detaljeret at fastlægge fremgangsmåden for dyrlægens reaktion, når mangler konstateres på de nævnte områder. Disse regler vil blive udarbejdet i samarbejde med erhvervet og dyrlægerne.

Til § 9

Der er tale om en videreførelse af § 7, stk. 2, i lov om dyrlægegerning m.v.

Den foreslåede bestemmelse har et dyreværns-mæssigt sigte, og dyrlæger har efter bestemmelsen en forpligtelse til aktivt at yde hjælp, når de anmodes om at afhjælpe smerter hos lidende dyr, herunder dyr med fødselshindringer. En dyrlæge vil således kunne ifalde ansvar, hvis den nødvendige hjælp til et alvorligt tilskadekomment dyr ikke tilbydes. Forpligtelsen gælder dog ikke, hvis ydre omstændigheder gør det umuligt for dyrlægen at yde den ønskede hjælp, eller hvis en anden dyrlæge er nærmere til at afhjælpe situationen. En lignende bestemmelse findes i § 7, stk. 1, i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001.

Til § 10

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af § 7, stk. 3, og § 17, stk. 2, i lov om dyrlægegerning m.v. Samtidig udgår bestemmelsen i den gældende lovs § 17, stk. 1, om dyrlægers betaling for bistand, da spørgsmålet om priser for sådanne ydelser bør reguleres af den almindelige konkurrencelovgivning

Praktiserende dyrlæger forpligtes med bestemmelsen til, inden for deres normale praksisområde, at deltage i offentlig bekæmpelse af smitsomme husdyrsygdomme. Når husdyrsygdomme underlægges bestemmelser om offentlig bekæmpelse, sker det ud fra en vurdering af, at bekæmpelse af sygdommene har en samfundsmæssig interesse. Bestemmelsen sikrer, at det er muligt at indsætte praktiserende dyrlæger i bekæmpelsen, hvis det af ressourcemæssige årsager er nødvendigt for at gennemføre de nødvendige smittebegrænsende tiltag. Dyrlægernes deltagelse i bekæmpelsen kunne være relevant f.eks. i forbindelse med udbrud af mund- og klovesyge eller svinepest. Ministeren bemyndiges til at fastsætte regler om det vederlag, som udbetales til dyrlægerne, når de deltager i offentlig sygdomsbekæmpelse.

Til § 11

Den foreslåede bestemmelse viderefører i moderniseret form § 7, stk. 4-6, og § 8 i lov om dyrlægegerning m.v. Bestemmelsen har bl.a. været anvendt til at fastsætte regler om dyrlægers optegnelser over praksisbesøg, jf. bekendtgørelse nr. 134 af 6. marts 2003 om anvendelse af lægemidler til dyr.

Af stk. 1 fremgår, at dyrlæger er forpligtede til at afgive krævede indberetninger og anmeldelser til ministeren både i forbindelse med sygdomsbekæmpelse hos husdyr og i forbindelse med fødevarerkontrol. En

lignende bestemmelse findes i § 11 i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001. Ministeren bemyndiges med bestemmelsen til at fastsætte regler om, at dyrlæger skal føre ordnede optegnelser af hensyn til den nævnte indberetnings- og anmeldeligt. Bestemmelsen sikrer således, at dyrlæger kan afkræves oplysninger, som skal anvendes i sygdomsbekæmpelsesøjemed eller er nødvendige for kontrol af fødevarer sikkerheden.

I stk. 2 fastsættes en forpligtelse for dyrlæger til på forlangende at give ministeren enhver oplysning om forhold i forbindelse med udøvelsen af dyrlægegerning. Den tilsvarende gældende bestemmelse har fundet anvendelse i f.eks. klagesager over dyrlæger, hvor den pågældende dyrlæge er anmodet om en nærmere redegørelse for, hvad vedkommende har foretaget sig i den pågældende sag, således at dyrlægens redegørelse kan indgå i den samlede vurdering af sagsforløbet.

I stk. 3-4 findes bestemmelser om dyrlægers optegnelsespligt i forbindelse med anvendelse, ordinerer eller udlevering af receptpligtige og andre lægemidler, og ministeren bemyndiges til at fastsætte bestemmelser om, hvordan optegnelser skal stilles til rådighed eller indberettes. Optegnelser er nødvendige bl.a. i forbindelse med eftersporning af smitsomme sygdomme og andre sygdomsudbrud, hvor en klarlæggelse af kilden til sygdommen er ønskelig. Optegnelserne indgår også i forbindelse med kontrol af dyrlæger og disses anvendelse, ordinerer og udlevering af lægemidler. Bestemmelsen skal tillige ses i sammenhæng med bestemmelserne om dyrlægers indberetning til Vetstat, jf. lovforslagets § 17.

Stk. 5 indeholder en bemyndigelse til ministeren om at påbyde dyrlæger at føre nøjagtige optegnelser over ordinationer af euforiserende stoffer. Påbudet kan omfatte krav om, at tidspunktet for ordinationerne, art og mængde, dyrets art, dyreejerens navn og adresse, samt indikationen for ordinationen, skal fremgå af optegnelserne, samt om at optegnelserne skal indsendes til myndighederne efter de af ministeren fastsatte bestemmelser. Sådanne bestemmelser anses for nødvendige, da det tidligere er set, at dyrlæger har rekvireret euforiserende stoffer til sig selv eller andre personer. Bestemmelsen giver mulighed for at gribe ind overfor dyrlæger, der misbruger retten til at ordinere euforiserende stoffer.

Stk. 6 stiller krav om, at dyrlæger sikrer sig det fornødne grundlag for indberetninger, attester og udtalelser. En lignende bestemmelse findes i § 8, stk. 1, i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001.

*Til kapitel 4**Lægemidler til dyr**Til § 12*

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 7 a, stk. 1-3, og § 7 b i lov om dyrlægegering m.v., om diagnoser samt ordinerer eller udlevering af lægemidler til dyr.

Af stk. 1 fremgår, at dyrlæger kun må udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler, hvis dyrlægen selv har stillet diagnosen. Det specificeres i stk. 1, nr. 1-3, at dyrlægens diagnose enten kan basere sig på en af dyrlægen foretaget undersøgelse af det eller de syge dyr, eller på en laboratoriediagnose fra et statsligt eller godkendt laboratorium, eller på en gennemgang af sygdomssymptomerne og -forløbet med den ansvarlige for dyrene. I mange tilfælde vil der være tale om en kombination af de 3 kriterier, men mindst 1 af disse skal ifølge lovforslaget ligge til grund for enhver diagnose.

Stk. 1 skal ses i sammenhæng med stk. 2, hvoraf fremgår, at en dyrlæge, der stiller en diagnose enten på grundlag af laboratorieundersøgelse af indsendt materiale eller på grundlag af en gennemgang af symptomerne med den ansvarlige for dyrene, kun må gøre dette, hvis den pågældende har et sådant kendskab til dyreholdets helbredstilstand og den ansvarlige for dyrene, at det er fagligt forsvarligt at stille diagnosen.

Bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2 skal ses på baggrund af, at en forsvarlig lægemiddelordination hviler på den ordinerende dyrlæges kendskab til dyreholdet og til sygdommens udbredelse i dyreholdet, og at en laboratorieundersøgelse af materiale fra det eller de syge dyr er et supplement til dyrlægens kliniske undersøgelse, men ikke bør være det eneste grundlag for lægemiddelordinationen, idet et laboratoriums mulighed for at stille den rigtige diagnose er afhængig af det materiale, der er udtaget og indsendt til undersøgelse. Dyrlægens besøg vil ofte være nødvendigt for vurderingen af sygdommens udbredelse i dyreholdet og dermed for vurderingen af det kvantitative behov for medicinbehandling. Bestemmelsen sigter således på, at udlevering og ordination af receptpligtige lægemidler som hovedregel skal ske på baggrund en diagnose, som er stillet af den ordinerende dyrlæge ved en faglig forsvarlig klinisk undersøgelse af det eller de syge dyr, og at en undtagelse herfra forudsætter, at dyrlægen har et nøje kendskab til dyreholdet og den ansvarlige for dyrene.

Stk. 3 giver ministeren hjemmel til at fastsætte regler om anvendelse af lægemidler til forebyggende be-

handling. Bestemmelsen giver mulighed for administrativt at fastsætte regler om, hvornår behandling kan tillades uden, at der forud er stillet en diagnose. Bestemmelsen tager bl.a. sigte på vaccination og serumbehandlinger, der er forebyggende behandlinger, hvor der ikke nødvendigvis forud for behandlingen er konstateret sygdom. Med hensyn til drægtighedsforebyggende midler har bestemmelsen givet mulighed for, at disse kan anvendes, udleveres eller ordineres til hunde og katte uden, at der er konstateret sygdom. Der kan tillige være tale om helt særlige tilfælde - f.eks. behandling af hopper før foling, - hvor anvendelse, ordinerer eller udlevering af antiparasitære midler kan finde sted uden, at behovet for en parasitbehandling er konstateret, hvis dyrlægens faglige indsigt i parasitens livscyklus og samspil med værtsdyret begrunder en behandling, før parasitbelastning er konstateret.

Bestemmelsen er udformet som en rammebestemmelse, for at reguleringen kan blive ajourført i takt med den veterinærfaglige viden på området, og således at den løbende opdatering af de lægemidler, som dyrlæger må anvende forebyggende, kan finde sted administrativt. Praksis vil være restriktiv, og opdatering vil ske efter en nøje vurdering af de fødevarerikkerhedsmæssige aspekter i hvert enkelt tilfælde.

Bestemmelsen i stk. 4 giver ministeren adgang til at fastsætte regler om anvendelse af visse lægemidler og andre biologisk aktive stoffer til husdyr. Reglerne kan indeholde en begrænsning i anvendelsen, ligesom der kan fastsættes et forbud mod anvendelsen.

Bestemmelsen indebærer, at anvendelsen af lægemidler eller andre biologiske stoffer, der kan virke helbredende på dyr, kan begrænses eller helt forbydes. Dette kan f.eks. være nødvendigt i tilfælde, hvor der kan være en fødevarerikkerhedsmæssig risiko ved at indtage kød, mælk eller andre produkter af dyr, der er behandlet med et givent lægemiddel eller aktivt stof, eller hvor behandlingen af dyr kan resultere i en uønsket udskillelse af stoffer, der kan udgøre en miljømæssig belastning.

Til § 13

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 7 a, stk. 4, i lov om dyrlægegering m.v., og omhandler dyrlægens udlevering og ordinerer af receptpligtige lægemidler til besætningsejerens efterbehandling af voksent kvæg.

Selvom det i henhold til lovforslagets § 12, stk. 1, generelt er tilladt at udlevere og ordinere receptpligtige lægemidler, hvis de i § 12, stk. 1 nævnte betingelser er opfyldt, fremgår det af stk. 1 i nærværende be-

stemmelse, at udlevering til besætningsejerens efterbehandling af voksent kvæg ikke må finde sted.

I henhold til stk. 2 er ministeren dog bemyndiget til at fastsætte regler om ordinerer eller udlevering af receptpligtige lægemidler til efterbehandling af voksent kvæg. Bestemmelsen kan f.eks. gælde tilladelse til udlevering eller ordinerer af allergipræparater eller appetitstimulerende stoffer, ligesom der i § 33 i bekendtgørelse nr. 134 af 6. marts 2003 om lægemidler til dyr er fastsat bestemmelser om ordinerer og udlevering af antiparasitære lægemidler til indgift gennem munden eller til udvortes brug til kvæg over 1 år, såfremt dyrlægen forud har stillet en diagnose.

Baggrunden for restriktionerne i ordinerer eller udlevering af receptpligtige lægemidler til voksent kvæg skal findes i et alment ønske om at begrænse medicinforbruget i husdyrproduktionen mest muligt, i særdeleshed gælder dette forbruget af antibiotika. Frem til 1995 var det således ikke tilladt til kvæg at udlevere antibiotika- eller kemoterapeutikaholdige lægemidler i præparationer, der var beregnet på indførsel gennem hud eller slimhinder eller til indføring i yver eller bør. Med indførelsen af sundhedsrådgivningsaftaler i 1995, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 14, ændredes bestemmelserne for dyrlægers ordinerer og udlevering af receptpligtige lægemidler til efterbehandling af voksent kvæg i de tilfælde, hvor der var indgået en sundhedsrådgivningsaftale. Bestemmelsen i lovforslagets § 13 skal således ses i sammenhæng med lovforslagets § 14, stk. 2.

Til § 14

Med den foreslåede bestemmelse videreføres § 7 a, stk. 4-6, 8-9 og 11, i lov om dyrlægegerning m.v. om sundhedsrådgivningsaftaler. Den i stk. 6 foreslåede bestemmelse er dog ny.

Som omtalt i bemærkningerne til lovforslagets § 13 var det frem til 1995 ikke tilladt til kvæg at udlevere antibiotika- eller kemoterapeutikaholdige lægemidler i præparationer, der var beregnet på indførsel gennem hud eller slimhinder eller til indføring i yver eller bør. Forbudet omfattede udlevering til efterbehandling af både kvæg og svin. Det var dog tilladt en dyrlæge i tilslutning til et besøg, hvorunder dyrlægen havde taget svin eller pelsdyr under behandling, at udlevere eller ordinere antibiotika- eller kemoterapeutikaholdige lægemidler beregnet til injektion gennem hud eller slimhinder til besætningsejeren til gentagne behandlinger i besætningen, dog kun hvis det var påkrævet af behandlingsmæssige grunde og kun omfattende lægemidler til 30 dages forbrug.

På tidspunktet for fremsættelse af forslag til lov nr. 171 af 16. marts 1994 om ændring af lov om veterinærvesenet samt om udøvelse af dyrlægegerning var der indgået aftaler mellem Landbrugsrådet og Den Danske Dyrlægeforening om sundhedsrådgivning i kvæg- og svinebesætninger. Aftalerne havde til formål at styrke og videreudvikle den veterinære rådgivning med udgangspunkt i den enkelte besætning, hvorved der ved en regelmæssig og systematisk indsats ønskedes skabt et forbedret sundhedsniveau i husdyrbesætningerne. Efter aftalerne ønskedes, at dyrlæger til besætninger med svin og kalve, hvor dyrlægen havde diagnosticeret sygdom, kunne udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler, også til dyr i besætningen, for hvilke sygdom ikke var diagnosticeret. Dette forudsatte en ændring af dyrlægeloven.

Aftalerne blev forelagt Det Veterinære Sundhedsråd, der afgav en udtalelse herom, hvoraf det bl. a. fremgik, at Rådet med hensyn til sammenkædningen af sundhedsrådgivningsaftaler og udlevering eller receptordinerer af lægemidler fandt, at "sammenkædningen af sundhedsrådgivningsaftaler og udlevering eller receptordinerer af lægemidler til besætningsejerens behandling af dyr anses for veterinærfaglig forsvarlig og er efter Rådets opfattelse en nødvendig forudsætning for, at ordningen i øvrigt anses for veterinærfaglig forsvarlig". Rådet angav i sin udtalelse endvidere, under hvilke forudsætninger det ansås for forsvarligt at receptordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens behandling af voksent kvæg, kalve og svin.

Med vedtagelsen af lov nr. 171 af 16. marts 1994 indførtes lovgrundlaget for indgåelse af sundhedsrådgivningsaftaler mellem besætningsejere og dyrlæger, og i forbindelse hermed fastsattes en række bestemmelser vedrørende dyrlægers ordinerer og udlevering af receptpligtige lægemidler til besætninger med voksent kvæg, kalve eller svin, hvor der var indgået en sundhedsrådgivningsaftale, samt bestemmelser om udlevering eller receptordinerer af lægemidler i fjerkræbesætninger, der var omfattet af en af ministeren fastsat sundhedskontrol. Bestemmelserne udgør i dag dele af § 7 a i lov om dyrlægegerning m.v., jf. lovbeholdtgørelse nr. 43 af 23. januar 2003. Der er i medfør af § 7 a i den gældende lov udstedt bekendtgørelse nr. 919 af 18. november 2002 om sundhedsrådgivningsaftaler for kvæg- og svinebesætninger.

Lovforslagets § 14, stk. 1-6, indeholder bestemmelser om indgåelse af sundhedsrådgivningsaftaler og om ordination eller udlevering af receptpligtige lægemidler i besætninger, der er omfattet af en sundhedsrådgivningsaftale.

Af bestemmelsens stk. 1 fremgår, at ministeren kan fastsætte regler om indgåelse af sundhedsrådgivningsaftaler. Bestemmelsen giver ministeren hjemmel til at fastsætte bestemmelser om indholdet af sundhedsrådgivningsaftaler, hvor der bl.a. løbende vil ske en evaluering af anvendelsen af dyrlægens tid og viden. Disse regler fremgår i dag af bekendtgørelse nr. 919 af 18. november 2002 om sundhedsrådgivningsaftaler for kvæg- og svinebesætninger.

Bestemmelsen giver endvidere ministeren hjemmel til at fastsætte regler om anmeldelse af indgåede sundhedsrådgivningsaftaler. Herved skabes mulighed for kontrol i de besætninger, der har indgået en sundhedsrådgivningsaftale. Kontrol af dyrlægers og den besætningsansvarliges overholdelse af reglerne om sundhedsrådgivningsaftaler er en del af den kontrol, som Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri gennemfører rutinemæssigt i forbindelse med kontrollen af dyrlægers og den besætningsansvarliges overholdelse af medicinbestemmelserne.

Drejer det sig om besætninger med voksent kvæg, hvor der er indgået en sundhedsrådgivningsaftale, kan der ifølge stk. 2 udleveres eller ordineres receptpligtige lægemidler til den besætningsansvarliges efterbehandling af dyrene, men dyrlægen skal både have stillet en diagnose og påbegyndt behandlingen af hvert enkelt dyr.

Af stk. 3 fremgår, at der i besætninger med svin eller kalve indtil 1 år, hvor der er indgået en sundhedsrådgivningsaftale, kan udleveres eller ordineres receptpligtige lægemidler til den besætningsansvarliges behandling af de dyr i besætningen, der kan forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen har diagnosticeret i besætningen. Det er således en betingelse for denne videre adgang til udlevering og receptordinering af lægemidler, at dyrlægen allerede har

diagnosticeret og eventuelt indledt behandling af andre dyr i besætningen for den samme sygdom.

Det er endvidere en betingelse, at dyrlægen har stillet en hypotetisk diagnose for de dyr, der må forventes at blive syge.

Af stk. 4 fremgår, at der i fjerkræbesætninger, der er underkastet offentlig sundhedskontrol, kan udleveres eller ordineres receptpligtige lægemidler til den besætningsansvarliges behandling af de dyr i besætningen, der kan forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen har diagnosticeret i besætningen. Der er bl.a. fastsat regler om offentlig sundhedskontrol i bekendtgørelse nr. 124 af 5. marts 1996 om indretning og drift af rugerier og ruæggsproducerende virksomheder med høns, kalkuner, gæs og ænder, samt i bekendtgørelse nr. 125 af 5. marts 1996 om produktion af perlehøns, vagtler, duer, strudsefugle, fasaner og agerhøns samt ænder til udsætning i virksomheder, der ønsker at samhandle inden for EU.

I stk. 5 åbnes mulighed for, at lignende bestemmelser som anført i stk. 2 – 3 kan fastsættes for besætninger med andre dyrearter, hvor der indgås en sundhedsrådgivningsaftale.

Bestemmelser om ordinerings og udlevering af antibiotika til besætninger, uden eller med en sundhedsrådgivningsaftale, samt til fjerkræbesætninger omfattet af offentlig kontrol, jf. lovforslagets stk. 2 – 4, er i dag fastsat i §§ 28 og 29 i bekendtgørelse nr. 134 af 6. marts 2003 om lægemidler til dyr, og fremgår af følgende oversigtskemaer:

Tabel 1

Oversigt over regler for receptordinering af antibiotika:

Dyreart		Uden sundhedsrådgivningsaftale	Med sundhedsrådgivningsaftale*
Kvæg	Kalve under 2 mdr.	35 dage (kun tabletter)	35 dage
	Kalve under 1 år (flokbehandling)	5 dage	35 dage
	Voksent kvæg	0 dage	5 dage
Svin	Flokbehandling	5 dage	35 dage
	Enkeltdyrsbehandling	5 dage	5 dage
Fjerkræ	Flokbehandling	5 dage	35 dage

*For fjerkræ kræves, at besætningen er omfattet af offentlig kontrol, men der kræves ikke indgåelse af sundhedsrådgivningsaftale.

Tabel 2

Oversigt over regler for udlevering af antibiotika:

Dyreart		Uden sundhedsrådgivningsaftale	Med sundhedsrådgivningsaftale*
Kvæg	Kalve under 1 år (flokbehandling)	5 dage	5 dage
	Voksnet kvæg (enkeldyrsbehandling)	0 dage	5 dage
Svin	Flokbehandling	5 dage	5 dage
	Enkeldyrsbehandling	5 dage	5 dage
Fjerkræ	Flokbehandling	5 dage	5 dage

*For fjerkræ kræves, at besætningen er omfattet af offentlig kontrol, men der kræves ikke indgåelse af sundhedsrådgivningsaftale.

Med stk. 6 foreslås indført som en ny bestemmelse, at ministeren kan fastsætte regler om, at en dyrlæge kan udlevere eller receptordinere lægemidler til den besætningsansvarliges behandling af dyr i en besætning, hvor der er indgået sundhedsrådgivningsaftale uden, at dyrlægen først har stillet en diagnose. Det er dog en forudsætning, at besætningen underkastes en særlig overvågning af den dyrlæge, der har indgået sundhedsrådgivningsaftalen. Bestemmelsen har sin baggrund i de løbende drøftelser om optimering af sundhedsrådgivningsaftalerne.

For enkelt dyrsbehandling af voksent kvæg har det fra erhvervets side været et ønske, at de besætningsansvarlige kunne påbegynde en behandling af sygdomstilstande, som de pågældende generelt er vel bekendt med, f.eks. visse former for mastitis (yverbetændelse) eller klowlidelser. Der forventes i den forbindelse iværksat et projekt, hvor en sådan førstegangsbehandling udført af den besætningsansvarlige tillades for enkelte specificerede sygdomstilstande. Projektet har været drøftet i en arbejdsgruppe med deltagelse af Dansk Kvæg, Den Danske Dyrlægeforening og Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri.

Projektet, der benævnes Interaktiv Ny Sundhedsrådgivning, og som kun omfatter kvæg, har som grundlæggende formål at højne besætningssundheden. Besætninger, der indgår i Interaktiv Ny Sundhedsrådgivning skal som udgangspunkt have ugentlige rådgivningsbesøg, men det vurderes i forbindelse med projektet, om mindre besætninger kun skal have rådgivningsbesøg hver 14. dag. Indholdet af rådgivningsbesøgene, herunder omfanget af kliniske undersøgelser i besætningen, er endnu ikke endeligt fast-

lagt, men kunne f.eks. omfatte alle køer i risikoperioderne før goldning og efter kælvning.

Det er hensigten, at den besætningsansvarlige og den dyrlæge, der har indgået aftalen, drøfter problemer i besætningen, og at de i fællesskab definerer besætningsdiagnoser for den pågældende besætning. Dyrlægen afgør til enhver tid hvilke besætningsdiagnoser, der er relevante.

Definitionen af besætningsdiagnoser skal danne baggrund for, at den besætningsansvarlige påbegynder behandling af dyr med sådanne diagnoser. Der skal for enhver besætning udfærdiges en diagnose- og behandlingsmanual indeholdende relevante symptomer på de konstaterede besætningsdiagnoser. Behandling må kun påbegyndes, hvis et nærmere bestemt antal relevante symptomer, der er beskrevet i besætningsdiagnose- og behandlingsmanual, er konstateret. Herudover skal de diagnoser, der er konstateret, registreres i besætningen for hvert behandlet dyr.

For besætningsdiagnosen mastitis (yverbetændelse), er det ydermere et krav, at den besætningsansvarlige udtager mælkeprøver, før behandlingen påbegyndes, og at prøverne udleveres til dyrlægen før dennes næste besøg i besætningen, således at prøveresultatet er kendt i tilslutning til det konkrete tilfælde af mastitis med henblik på korrekt behandling.

Der skal tillige udtages mælkeprøver i besætninger, der indgår en aftale om Interaktiv Ny Sundhedsrådgivning, til overvågning af eventuel udvikling af resistens blandt indikatorbakterier. Indikatorbakterier er tarmbakterier, der også indgår i de målinger, der er en del af myndighedernes resistensovervågning af husdyrbesætninger på landsplan. Måling på mælkeprøver i besætninger med aftale om Interaktiv Ny Sundheds-

F. t. l. om dyrlæger

rådgivning giver således oplysninger om, hvorvidt der er sket en generel ændring i resistensforholdene i besætningen.

Der skal foretages supervisionsbesøg af enten 1 eller 2 andre dyrlæger end besætningsdyrlægen, og supervisionsdyrlægen eller –dyrlægerne skal selv indgå i Interaktiv Ny Sundhedsrådgivning. Som udgangspunkt skal den besætningsansvarlige, besætningsdyrlægen, supervisionsdyrlægen eller –dyrlægerne deltage, ligesom også repræsentanter for Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri kan deltage i besøgene. Besøgene vil indeholde dokumentkontrol f.eks. af ordinationer og anvendelse af receptpligtig medicin i henhold til gældende regler. Besøgene kan efter ministeriets beslutning udvides med kontrol i selve besætningen.

Projektet forventes at kunne starte umiddelbart efter etableringen af det nødvendige lovgivningsmæssige grundlag, d.v.s. det foreslåede stk. 6, og forventes at have en varighed på $\frac{3}{4}$ til 1 år. Det er dog en forudsætning for besætninger, der indgår i Interaktiv Ny sundhedsrådgivning, at de skal have tilgængelige sundhedsdata for besætningen for en periode på $\frac{3}{4}$ til 1 år forud for indgåelse af aftalen om Interaktiv Ny Sundhedsrådgivning.

Såfremt en evaluering af projektet viser en bedre sundhedstilstand i de besætninger, der indgik i projektet, vil mulighederne for at etablere en permanent ordning blive overvejet. Etableringen vil i givet fald også kunne ske efter stk. 6.

Med stk. 7 pointeres, at dyrlægen i de i stk. 3 – 6 omhandlede tilfælde i forbindelse med udlevering eller ordinerings til den besætningsansvarliges behandling af dyr, grundigt skal beskrive de sygdomssymptomer, som den besætningsansvarlige skal have konstateret, før den pågældende må indlede en behandling. Dette er nødvendigt for at sikre, at den besætningsansvarlige kun anvender udleverede lægemidler til konkret konstaterede sygdomme, og at anvendelsen ikke finder sted i et omfang eller på en måde, der kunne give anledning til dyresundhedsmæssige eller fødevarerikkerhedsmæssige problemer.

Nærmere bestemmelser for dyrlægers udlevering eller ordinerings af receptpligtige lægemidler til besætninger, der har indgået en sundhedsrådgivningsaftale, findes i dag i bekendtgørelse nr. 134 af 6. marts 2003 om lægemidler til dyr.

Til § 15

Den foreslåede bestemmelse i § 15 viderefører § 7 a, stk. 7- 8, i lov om dyrlægegerning m.v.

Bestemmelsen giver ministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om udlevering og ordinerings af receptpligtige lægemidler til besætninger med eller uden sundhedsrådgivningsaftale. Dette muliggør bl.a. fastsættelse af regler om, til hvor lang tids forbrug receptpligtige lægemidler må udleveres eller ordineres. Sådanne regler er i dag fastsat i bekendtgørelse nr. 134 af 6. marts 2003 om lægemidler til dyr. Bestemmelsen giver endvidere ministeren hjemmel til at fastsætte særlige regler for udlevering og ordinerings af receptpligtige lægemidler til dyr, der ikke anvendes til konsum.

*Til kapitel 5**Registre**Til § 16*

Med den foreslåede bestemmelse videreføres § 7, stk. 7, i lov om dyrlægegerning m.v.

Bestemmelsens stk. 1 giver ministeren mulighed for at oprette et register, der omfatter både dyrlæger, praktiserende dyrlæger og dyrlægepraksis.

Et moderniseret register, der også vil omfatte praktiserende dyrlæger, er i øjeblikket under oprettelse. Formålet hermed er et sikkert, opdateret og entydigt register over alle dyrlæger og over praktiserende dyrlæger, hvor alle relevante oplysninger – herunder oplysninger om praksis – er samlet et sted. Samkøring med andre registre skal bl.a. sikre den nødvendige opdatering af oplysningerne. Tillige vil samkøring med Vetstat, jf. bemærkningerne til § 17, give mulighed for kontrol med medicinudlevering og indgåede sundhedsrådgivningsaftaler.

I registret vil indgå oplysninger om fraskrivelse, fratagelse eller frakendelse af autorisation eller dele heraf, samt oplysninger om påtaler, administrative bøder eller domme for dyrlæger. Dyrlæger kan udøve deres gerning over hele landet, hvorfor det er nødvendigt for Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri at have et samlet overblik over eventuelle overtrædelser begået af en dyrlæge eller dyrlæger i samme praksis. Der kan være tale om overtrædelser af lov om dyrlæger eller bestemmelser udstedt i medfør heraf, men også om overtrædelse af andre bestemmelser f.eks. lægemiddellovgivningen eller dyreværnsbestemmelser. Oplysninger om strafbare forhold er undtaget fra de almindelige regler om offentlighed.

Registret vil blive anvendt i forbindelse med kontrollen med medicinforbrug i dyrlægepraksis og i besætninger, og i kontrollen med antallet af indgåede sundhedsrådgivningsaftaler pr. dyrlæge. Hertil kom-

mer, at registret giver mulighed for at udarbejde en fortegnelse over dyrlæger i de enkelte fødevareregioner som led i det veterinære beredskab.

Med stk. 2 bemyndiges ministeren til at fastsætte nærmere regler om registrets drift og opbygning, om begrænsningen i adgangen til registrets oplysninger, og om opkrævning af betaling, når der trækkes oplysninger fra registret. Der vil f.eks. være tale om regler om dyrlægers pligt til at indberette oplysninger, herunder indholdet af oplysningerne, samt om på hvilken måde og med hvilken hyppighed indberetninger skal findes sted. Hjemmelen til opkrævning af betaling påtænkes anvendt i forbindelse med anmodninger om udtræk fra registret.

Bestemmelsen bemyndiger endvidere ministeren til at fastsætte regler om de i § 6, stk. 3, nævnte anmeldelser, herunder de oplysninger, der skal fremgå af anmeldelsen. I reglerne kan også indgå det forhold, at dyrlæger er pligtige til at indberette ændringer i registreringsforholdene for at sikre opdateringen og dermed brugbarheden af registrerede oplysninger. Bemyndigelsen vil bl.a. blive brugt til at fastsætte krav om, at anmeldelsen skal indeholde oplysninger om, hvor optegnelser og regnskaber befinder sig, og hvor et eventuelt lager af lægemidler opbevares.

Til § 17

En bemyndigelse for ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri til at oprette et register over anvendte, ordinerede og udleverede lægemidler fremgår af § 7, stk. 8, i lov om dyrlægegerning m.v. Registret, Vetstat, er siden bestemmelsens ikrafttræden blevet etableret, hvorfor bestemmelsens indhold i nærværende lovforslag foreslås ændret til at omhandle ministerens mulighed for at fastsætte regler om det etablerede registers fortsatte drift m.v.

Af bestemmelsen fremgår, at ministeren kan fastsætte regler om driften af Vetstat. Reglerne kan indeholde bestemmelser om dyrlægers indberetning af oplysninger, om begrænsning i adgang til visse af registrets oplysninger, og om betaling, når der trækkes oplysninger fra registret.

Vetstat er et centralt register over forbruget af receptpligtige lægemidler, herunder vacciner og sera, samt antibiotika og kemoterapeutika, foderlægemidler og tilsætningsstoffer til foderstoffer af kategorierne antibiotika, cocciostatika og andre lægemidler samt vækstfremmere i husdyrbesætninger. Oplysningerne i registret giver således et samlet overblik over forbruget af de nævnte lægemidler, dels på landsplan, dels i den enkelte husdyrbesætning. Endvidere skal dyrlægen indberette dyreart, aldersgruppe og diagno-

segrundlaget (ordineringsgruppe) på besætningsniveau i forbindelse med hver anvendelse eller udlevering af de nævnte lægemidler.

Udover dyrlæger, der i henhold til nærværende lovforslag skal indberette til Vetstat, er foderstoffirmaer og apoteker i henhold til anden lovgivning pligtige til at indberette relevante oplysninger vedrørende henholdsvis foderstoffer og receptekspederede lægemidler til husdyr. Nærmere bestemmelser om dyrlægers indberetning til Vetstat fremgår i dag af bekendtgørelse nr. 134 af 6. marts 2003 om lægemidler til dyr.

Vetstat indgår som et kontrolredskab vedrørende dyrlægers ordineringspraksis og medicinanvendelsen i besætninger. Vetstat indeholder tillige oplysninger, der kan anvendes i forskningsmæssig sammenhæng, især i forbindelse med overvågning af resistensudviklingen overfor antibiotiske stoffer, og dermed mulighed for at kortlægge nødvendige indsatsområder. Endelig kan registrets oplysninger anvendes i sygdomsovervågningen, idet medicinforbruget kan være indikator for sygdomsudviklingen.

Bestemmelsen indebærer hjemmel til at fastsætte regler om adgang til Vetstat, samt hjemmel til, at ministeren kan kræve betaling for udtræk fra registret. Bestemmelser om adgang for besættningsejere, dyrlæger, apoteker, foderstofvirksomheder og offentlige myndigheder til oplysninger i Vetstat, samt om betaling for udtræk fra Vetstat er i dag fastsat i bekendtgørelse nr. 537 af 13. juni 2001 om adgang til oplysninger i GLR/CHR-Vetstat.

Til kapitel 6

Fratagelse af dyrlægers rettigheder

Til § 18

Den foreslåede bestemmelse viderefører i moderniseret form § 11 i lov om dyrlægegerning m.v.

Ministeren kan fratage en dyrlæge autorisationen på grund af legemlige eller sjælelige mangler, hvis det skønnes, at den pågældende ikke længere kan udøve dyrlægegerning på forsvarlig måde. Legemlige eller sjælelige mangler kan f.eks. være sindssygdом eller anden sjælelig svækkelse eller misbrug af alkohol eller euforiserende stoffer.

Ministeren kan endvidere fratage en dyrlæge autorisationen, hvis det skønnes, at den pågældende på grund af grov uduelighed ikke længere kan udøve dyrlægegerning på forsvarlig måde. Grov uduelighed kan f.eks. være udvist, hvis dyrlægen gentagne gange og i strid med almindelig foreliggende viden har stillet en forkert diagnose eller foretaget fejloperationer.

Bestemmelsen giver dog mulighed for, at dyrlægen alene fratages en eller flere rettigheder, f.eks. retten til at udøve virksomhed som praktiserende dyrlæge, hvis det ikke skønnes nødvendigt at udelukke den pågældende fra at udøve dyrlægegerning, og hvor det ikke anses for betænkeligt, at dyrlægen fortsat udøver en eller flere af de i bestemmelsen nævnte rettigheder.

Fratagelse af autorisationen eller dele heraf sker for et tidsrum af mellem 1 og 5 år eller for bestandig.

Til § 19

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 12 i lov om dyrlægegerning m.v.

Da fratagelse af autorisationen eller dele heraf som følge af legemlige eller sjælelige mangler eller udvist grov uduelighed har alvorlige konsekvenser for dyrlægen, skal sagen forelægges Det Veterinære Sundhedsråd til udtalelse, inden der træffes afgørelse. Er der tale om fratagelse som følge af legemlige eller sjælelige mangler, skal sagen tillige forelægges Retslægerådet.

Under sagens behandling har dyrlægen bl.a. ret til at optræde sammen med en bisidder.

Bestemmelsen åbner mulighed for midlertidigt at inddrage autorisationen eller dele heraf, mens en sag om frakendelse på grund af legemlige eller sjælelige mangler eller udvist grov uduelighed behandles af Det Veterinære Sundhedsråd og eventuelt Retslægerådet.

Den midlertidige frakendelse sker administrativt, men dog således, at dyrlægen kan forlange frakendelsen prøvet ved domstolene, jf. § 22.

Bestemmelsen tænkes f.eks. anvendt i de tilfælde, hvor dyrlægens fortsatte udøvelse af autorisationen eller dele heraf skønnes at være til fare for menneskers eller dyrs sundhed.

Til § 20

Den foreslåede bestemmelse viderefører i det væsentlige § 15 i lov om dyrlægegerning m.v.

En dyrlæge kan fratages retten til at ordinere alle eller enkelte grupper af euforiserende stoffer, hvis den pågældende har overtrådt et påbud efter § 11, stk. 5, om at føre optegnelser over ordination af euforiserende stoffer, har ordineret euforiserende stoffer på uforvarlig måde eller har ordineret euforiserende stoffer til eget eller andre menneskers personlige brug. Bestemmelsen tænkes anvendt i de tilfælde, hvor fratagelse skønnes nødvendig for at forebygge alvorlige skader på mennesker eller dyr.

Fratagelsen kan ske for et tidsrum af mellem 1 og 5 år eller for bestandig.

En dyrlæge, der har fået frataget retten til at ordinere alle eller enkelte grupper af euforiserende stoffer, kan forlange afgørelsen indbragt for domstolene efter bestemmelsen i § 22.

Det foreslås, at den hidtidige bestemmelse i den gældende lov om, at ministeren skal træffe en ordning, således at en anden dyrlæge foretager de til dyrlægens praksis fornødne ordinationer af euforiserende stoffer, udgår, da det må være op til dyrlægen selv og ikke det offentlige at sørge for eventuel bistand fra kolleger til den fortsatte drift af praksis.

Til § 21

Der foreslås indføjet en bestemmelse om, at ministeren kan fratage en dyrlæge dennes danske autorisation, der er givet på grundlag af en autorisation i et andet land, hvis autorisationen i det pågældende andet land fratages dyrlægen eller på anden måde taber sin gyldighed.

Baggrunden for forslaget er, at en dyrlæge, der er fundet uegnet til at udøve dyrlægegerning i et andet land, heller ikke bør kunne udøve dyrlægegerning i Danmark.

Fratagelse forudsætter, at det i hvert enkelt tilfælde undersøges, om de omstændigheder, der ligger til grund for fratagelsen i det pågældende land, er i overensstemmelse med reglerne i nærværende lovforslag.

For EU-landes vedkommende er der pligt til gensidig information om autorisationsfortabelse og andre sanktioner over for en dyrlæge i anledning af alvorlig tilsidesættelse af dennes pligter som dyrlæge.

En lignende bestemmelse findes i § 3 a, stk. 3, i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001.

En dyrlæge, der har fået frataget autorisationen, kan forlange afgørelsen indbragt for domstolene, jf. lovforslagets § 22.

Til § 22

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 13 i lov om dyrlægegerning m.v.

En dyrlæge, der har fået frataget autorisationen eller dele heraf som følge af mangelfuld sjælstilstand eller udvist grov uduelighed, jf. § 18 kan forlange afgørelsen indbragt for domstolene.

Den midlertidige frakendelse af autorisationen eller dele heraf, jf. § 19, stk. 5, kan ligeledes forlanges indbragt for domstolene.

Endvidere kan en dyrlæge, der har fået frataget retten til at ordinere alle eller enkelte grupper af euforiserende stoffer, jf. § 20 forlange afgørelsen indbragt

for domstolene. Også fratagelse af autorisationen efter § 21 kan forlanges indbragt for domstolene.

Retssagen anlægges af ministeren og behandles som et civilt anerkendelsessøgsmål.

Begæring om sagsanlæg har opsættende virkning, medmindre retten ved kendelse bestemmer, at dyrlægen ikke under sagens behandling må udøve dyrlægegerning eller en eller flere af de i § 18 nævnte rettigheder eller retten til at ordinere alle eller enkelte euforiserende stoffer. Findes ministerens afgørelse lovlig, kan retten bestemme, at anke af dommen ikke har opsættende virkning.

Til § 23

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 11 a i lov om dyrlægegerning m.v.

Bestemmelsen giver mulighed for, at der ved dom kan ske frakendelse af hele eller dele af autorisationen.

Frakendelse kan ske, når dyrlægen under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til fødevarer sikkerheden eller dyresundheden har forvoldt skade på menneskers eller dyrs sundhed eller har fremkaldt fare herfor.

Bestemmelsen tænkes f.eks. anvendt i det tilfælde, hvor en dyrlæge forsætligt har afgivet en erklæring om, at et dyr er undersøgt og fundet fri for sygdom, uagtet det pågældende dyr lider af en sygdom, der vil kunne overføres til andre dyr eller mennesker. Der vil ligeledes kunne blive tale om frakendelse, hvis dyrlægen, uagtet vedkommende ikke har undersøgt et dyr, erklærer, at dyret er undersøgt og fundet fri for sygdom. Som et yderligere eksempel kan nævnes det tilfælde, hvor en dyrlæge til den besætningsansvarlige forsætligt udleverer et lægemiddel, hvis anvendelse er forbeholdt dyrlæger, og dermed fremkalder fare for fødevarer sikkerheden eller dyresundheden. Bestemmelsen vil som udgangspunkt ikke blive brugt i tilfælde, hvor dyrlægen kun har handlet uagtsomt, medmindre omfanget og skadevirkningerne af den uagtsomme handling eller undladelse er meget betydelige.

Frakendelse kan endvidere bl.a. ske, når dyrlægen har gjort sig skyldig i gentagne overtrædelser af bestemmelser i loven eller regler udstedt i medfør af loven. Overtrædelse af bestemmelserne i § 14, stk. 2-4, og af regler fastsat i medfør af § 14, stk. 5-6, eller § 15 om udlevering af receptpligtige lægemidler er dog undtaget fra bestemmelsen og behandles i stedet under bestemmelsen i § 24.

Som udgangspunkt vil der blive tale om fratagelse af dele af autorisationen, jf. lovens § 18, stk. 2, men frakendelse af hele autorisationen vil dog f.eks. kunne

komme på tale i tilfælde af meget grov overtrædelse af bestemmelserne om anvendelse og udlevering af lægemidler.

Da der er tale om grov eller gentagen overtrædelse af loven m.m., vil der typisk versere en straffesag mod dyrlægen. I den sammenhæng taler væsentlige retsplejemæssige hensyn og hensynet til den pågældende dyrlæge for, at der ved dommen så vidt muligt gøres samlet op med retsfølgerne af det strafbare forhold.

I de tilfælde, hvor der hidtil har været tale om fratagelse som følge af grov eller gentagen overtrædelse, er fratagelsen da i praksis heller ikke sket i henhold til dyrlægeloven, men i henhold til straffelovens § 79 som led i den verserende straffesag.

Frakendelse af autorisationen eller dele heraf skal efter forslaget træffes i medfør af § 23 i stedet for straffelovens § 79. Afgørelse om frakendelse af autorisationen eller dele heraf træffes herefter af domstolene i forbindelse med straffesagens behandling.

Der vil kunne ske frakendelse, når en af de i stk. 1 nævnte betingelser er opfyldt. I modsætning til straffelovens § 79 er det herefter ikke en betingelse for frakendelse, at det udviste forhold begrunder fare for misbrug af stillingen.

Bestemmelsen tænkes anvendt i de tilfælde, hvor det af dyrlægen begåede forhold er omfattet af loven eller af regler udstedt i medfør af loven.

Har dyrlægen derimod overtrådt regler i anden lovgivning, vil spørgsmålet om frakendelse fortsat skulle afgøres efter straffelovens § 79, medmindre der i den pågældende lovgivning findes særlige frakendelsesregler, jf. f.eks. § 29 i lov nr. 386 af 6. juni 1991 Dyreværnsloven.

Ministeren kan midlertidigt inddrage autorisationen eller dele heraf, såfremt der er nærliggende fare for misbrug. Ved skønnet herover vil der bl.a. blive taget hensyn til forholdets grovhed og længden af den tid, der er forløbet siden dets begåelse. Afgørelsen kan af den, den vedrører, forlanges prøvet ved domstolene. Inddragelsen varer, indtil sagen er afgjort efter stk. 1.

Det tidsrum, hvori autorisationen eller dele heraf har været midlertidigt inddraget, fratrækkes i frakendelsestiden.

Perioden for frakendelsen af autorisationen eller dele heraf kan være fra 1 til 5 år eller for bestandig.

Frakendelse for bestandig vil kunne ske, hvis dyrlægen har handlet forsætligt og derved har forvoldt skade på menneskers eller dyrs sundhed eller fremkaldt fare herfor. Der vil endvidere kunne blive tale om frakendelse for bestandig, dersom dyrlægen er fra-

kendt autorisationen eller dele heraf i et tidsrum af mellem 1 og 5 år, og dyrlægen i frakendelsestiden begår et nyt forhold af samme karakter som det, der har begrundet den nuværende frakendelse (ligeartet kriminalitet). Endelig vil frakendelse for bestandig kunne ske, hvis dyrlægen 2 eller flere gange har fået frakendt autorisationen eller dele heraf i et tidsrum af mellem 1 og 5 år, og det nye forhold er begået inden 5 år efter udløbet af frakendelsestiden, jf. reglerne om gentagelsesvirkning i straffelovens § 81. Ved afgørelsen af, om der skal ske frakendelse for bestandig, vil der bl.a. blive taget hensyn til forholdenes grovhed og længden af det tidsrum, hvori autorisationen eller dele heraf tidligere har været frakendt.

Til § 24

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 11 b i lov om dyrlægegerning m.v.

Bestemmelsen gør det muligt ved dom at frakende en dyrlæge retten til at indgå aftale om sundhedsrådgivning og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, såfremt § 14, stk. 2-4, eller regler fastsat i medfør af § 14, stk. 5-6, eller § 15 gentagne gange er overtrådt eller ved grove overtrædelser.

Da retten til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler i visse tilfælde er knyttet til en skriftlig aftale — en sundhedsrådgivningsaftale, jf. § 14, stk. 2-3 og 5-6, — er det tillige muligt at frakende dyrlægen retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler i de tilfælde, hvor der er sket grov eller gentagen overtrædelse af reglerne om ordination eller udlevering af receptpligtige lægemidler. Frakendelse af retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler vil f.eks. kunne ske, hvor en dyrlæge gentagne gange har udleveret en større mængde medicin til besætningssejeres behandling af dyr end foreskrevet efter reglerne.

Frakendelse skal af de under § 23 nævnte grunde ske ved dom.

Bestemmelsen giver mulighed for, at der kan ske midlertidig inddragelse af retten til at indgå aftaler om sundhedsrådgivning og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, såfremt der er nærliggende fare for misbrug. Ved skønnet herover vil der bl.a. blive taget hensyn til forholdets grovhed og længden af den tid, der er forløbet siden dets begåelse. Afgørelsen kan af den, den vedrører, forlanges prøvet ved domstolene.

Det tidsrum, hvori retten til at indgå aftaler om sundhedsrådgivning og til at ordinere eller udlevere

receptpligtige lægemidler har været midlertidigt indtaget, fratrækkes i frakendelsestiden.

Perioden for frakendelse af retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler kan være fra 1 til 5 år eller for bestandig. Der vil kunne blive tale om frakendelse for bestandig, dersom dyrlægen er frakendt retten til at indgå aftaler om sundhedsrådgivning og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, i et tidsrum af mellem 1 og 5 år, og dyrlægen i frakendelsestiden begår et nyt forhold af samme karakter som det, der har begrundet den nuværende frakendelse (ligeartet kriminalitet). Endelig vil frakendelse for bestandig kunne ske, hvis dyrlægen 2 eller flere gange har fået frakendt retten til at indgå aftaler om sundhedsrådgivning og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, i et tidsrum af mellem 1 og 5 år, og det nye forhold er begået inden 5 år efter udløbet af frakendelsestiden, jf. reglerne om gentagelsesvirkning i straffelovens § 81. Ved afgørelsen af, om der skal ske frakendelse for bestandig, vil der bl.a. blive taget hensyn til forholdenes grovhed og længden af det tidsrum, hvori retten har været frakendt.

Til § 25

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 14 i lov om dyrlægegerning m.v.

Efter bestemmelsen i stk. 1 kan ministeren efter ansøgning ophæve en foretaget fratagelse af autorisation eller dele heraf som følge af mangelfuld sjælstilstand eller udvist grov uduelighed, jf. § 18 og § 19, stk. 5, eller fratagelse af retten til at ordinere alle eller enkelte grupper af euforiserende stoffer, jf. § 20.

Er fratagelse sket for bestandig, kan ansøgning om ophævelse af fratagelse dog først indgives, hvis der er forløbet 1 år efter fratagelsen og mindst 1 år efter, at generhvervelse af retten senest er nægtet ved dom.

I bestemmelsens stk. 2 fastslås det, at hvis der ved dom er sket frakendelse af autorisationen eller dele heraf, jf. § 23, eller af retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler, jf. § 24, for bestandig, kan der tidligst 5 år efter frakendelsestidspunktet træffes afgørelse om, hvorvidt der foreligger omstændigheder, der taler for generhvervelse.

Ved fastsættelse af fristen til tidligst efter 5 år er henset til, at når fratagelsen er sket for bestandig, vil de overtrædelser, der har været baggrund for frakendelsen, have været af en sådan karakter, at retten har vurderet, at frakendelsen skulle ske for en periode

længere end 5 år, jf. at frakendelsen i henhold til § 23, stk. 4, og § 24, stk. 4, sker for et tidsrum af mellem 1 og 5 år eller for bestandig.

Kravet om, at der skal være forløbet mindst 2 år efter, at generhvervelse senest er nægtet ved dom, svarer til kravet om generhvervelse af autorisation i straffelovens § 78.

Til § 26

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 15 a i lov om dyrlægegerning m.v.

Bestemmelsen giver en dyrlæge mulighed for selv at fraskrive sig autorisationen eller dele heraf.

Bestemmelsen vil f.eks. kunne anvendes i det tilfælde, hvor overtrædelserne er så åbenlyse, at dyrlægen på forhånd erkender, at autorisationen vil blive frakendt vedkommende. Bestemmelsen vil endvidere kunne anvendes i det tilfælde, hvor en dyrlæge f.eks. har et alkoholmisbrug, der gør vedkommende uegnet til at udøve dyrlægegerning, og vedkommende selv er vidende herom.

Det er imidlertid ikke altid nødvendigt, at en dyrlæge fraskriver sig retten til at udøve alle de funktioner, der kræver autorisation som dyrlæge. Der kan således f.eks. blive tale om fraskrivelse af retten til at udøve dyrlægepraksis, hvorefter dyrlægen kan udøve andre funktioner af administrativ eller kontrolmæssig art, der forudsætter autorisation som dyrlæge.

Til § 27

Den foreslåede bestemmelse viderefører i omskrevet form § 16 i lov om dyrlægegerning m.v.

Efter bestemmelsen udsender ministeren meddelelse om fratagelse, frakendelse eller fraskrivelse eller generhvervelse af autorisationen eller en eller flere rettigheder.

Baggrunden for bestemmelsen er ønsket om i videst muligt omfang at forebygge, at en dyrlæge, der har mistet autorisationen eller en eller flere rettigheder, fortsætter med at udøve dyrlægegerning.

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri vil indtil videre som hidtil anmode Indenrigs- og Sundhedsministeriet om at give apotekerne meddelelse om bortfald af en dyrlæges ret til at foreskrive receptpligtige lægemidler.

Der vil på tilsvarende måde blive udsendt meddelelse om generhvervelse af rettigheder.

Til kapitel 7

Det Veterinære Sundhedsråd

Til § 28

Det Veterinære Sundhedsråd blev oprettet ved kgl. resolution af 8. juni 1851. Efter at rådets sammensætning og funktioner havde været reguleret ved kgl. resolutioner i godt 100 år, senest ved kgl. resolution af 24. juli 1924, blev rådets forhold ordnet ved bestemmelser i kapitel II i dyrlægeloven af 1964, lov nr. 58 af 4. marts 1964 om veterinærvæsenet samt om dyrlægegerning. Efter lovens vedtagelse må de tidligere bestemmelser om Det Veterinære Sundhedsråd anses for bortfaldet.

Ved lov nr. 403 af 10. juni 1997 om ændring af lov om veterinærvæsenet samt om udøvelse af dyrlægegerning blev dyrlægeloven moderniseret på flere områder. Især henlagdes kompetencen for det af loven omfattede område i det hele til ministeren. Bestemmelserne om Det Veterinære Sundhedsråd ændredes imidlertid kun i beskedent omfang, idet alene kravet om, at rådets medlemmer skulle have indsigt i veterinær levnedsmiddelhygiejne, bortfaldt.

Med hensyn til sammensætningen af Det Veterinære Sundhedsråd har veterinærdirektøren, siden stillingen blev oprettet i 1931, været født medlem af rådet. Det har undertiden medført tvivl om rådets habilitet og om spørgsmål om rådets uvildighed, at chefen for det tidligere veterinærdirektorat har været medlem af rådet. Dette selv om veterinærdirektøren i overensstemmelse med almindelige habilitetsregler har undladt at deltage i behandlingen af sager, hvor der har været rejst spørgsmål om direktoratets myndighedsudøvelse. For at undgå at lignende spørgsmål kan opstå i den nuværende situation, hvor veterinærdirektøren er leder af veterinærafdelingen i Fødevarerdirektoratet foreslås det, at veterinærdirektøren ikke længere skal være medlem af Det Veterinære Sundhedsråd eller på anden måde tilknyttet rådet. Under hensyn til de nedenfor foreslåede ændringer i rådets arbejde foreslås det, at antallet af rådets medlemmer nedsættes til 5.

Stk. 3 og 4 giver ministeren hjemmel til at fastsætte regler om rådets virksomhed, om oprettelse af et rådssekretariat og om sammensætningen og driften heraf.

Til § 29

I forbindelse med den nu foreliggende gennemgang af loven har Det Veterinære Sundhedsråds forhold været genstand for overvejelser. Rådet har i denne forbindelse fremført, at antallet af enkelt-sager med den nuværende sekretariatsbemanning har gjort det van-

skeligt for rådet at finde mulighed for i tilstrækkelig grad at beskæftige sig med generelle spørgsmål. Rådet har i dag en faglig sekretær (heltid) og en juridisk sekretær (halvtid).

De nævnte enkeltsager består mængdemæssigt især af sager vedrørende overtrædelse af dyreværns- og dyrevelfærdslovgivningen, et område, som ressortmæssigt henhører under justitsministeren. Rådet udtaler sig i disse sager alene om de veterinærfaglige spørgsmål. Justitsministeren har i medfør af dyreværnsloven, lov nr. 386 af 6. juni 1991, nedsat et særligt råd vedrørende dyreværnsspørgsmål, Dyreværnsrådet, som især skal rådgive justitsministeren angående dyreværn i forbindelse med fastsættelse af regler efter dyreværnsloven. Justitsministeren har endvidere i medfør af dyreværnsloven nedsat Det dyreetiske Råd, som rådgiver ministeren om dyreetiske spørgsmål i forbindelse med dyreværn. Der er således 3 råd på området dyreværn: et befatter sig med etik, et andet med veterinærforhold og det tredje med andre dyreværnsforhold end de veterinære. Ud over sager om dyreværn og dyrevelfærd har Det Veterinære Sundhedsråd behandlet sager om erstatninger i forbindelse med handel med dyr og ansvarssager.

Det fremgår af fortryk til rådets årsberetning for 2001, at rådet dette år havde behandlet 10 handelssager, 16 ansvarssager, 132 dyreværnssager, 2 medicinalsager, 1 sag om foder og fodertilskud samt 22 andre sager, i alt 191 sager. Det er oplyst, at rådet i 2002 har behandlet 261 sager i alt, hvoraf 164 har været dyreværnssager.

Med henblik på at sikre mulighed for en effektiv udnyttelse af ressourcerne hos Det Veterinære Sundhedsråd foreslås det at begrænse mulighederne for at forelægge konkrete sager for rådet. Det foreslås derfor, at forespørgsler herom rettes til ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri. Det bemærkes, at det som hidtil alene vil være de veterinære aspekter, der vil blive behandlet i forbindelse med forespørgslerne og ikke de f.eks. strafferetlige.

Ordningen tænkes indtil videre administreret således, at forespørgsel skal indgives til Fødevedirektoratet.

Fødevedirektoratet udtaler sig i disse sager dels på grundlag af den almindelige veterinærfaglige indsigt i ministeriet, dels på baggrund af generelle udtalelser fra Det Veterinære Sundhedsråd.

Hvis Fødevedirektoratet ikke i den konkrete sag mener at være i besiddelse af den fornødne ekspertise, kan sagen forelægges Det Veterinære Sundhedsråd.

Er der tale om sager af mere principiel karakter, vil spørgeren dog kunne anmode Fødevedirektoratet om, at sagen forelægges for Det Veterinære Sundhedsråd.

Sager, hvor ministeriets myndighedsudøvelser er omtvistet, vil ligeledes kunne forelægges for Det Veterinære Sundhedsråd.

Det skal samtidig bemærkes, at spørgeren ikke er tvunget til at forelægge sagen for Fødevedirektoratet, men frit kan vælge at rådspørge andre sagkyndige f.eks. Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole eller at foretage syn og skøn.

Med de foreslåede ændringer af forholdene omkring Det Veterinære Sundhedsråd vil rådet få bedre mulighed for at afgive udtalelser om generelle forhold, f.eks. spørgsmål af generel karakter og ny lovgivning.

Til kapitel 8

Veterinære laboratorier

Til § 30

Den foreslåede bestemmelse viderefører i omskrevet form § 18 i lov om dyrlægegerning m.v.

Bestemmelsen fastslår, at oprettelse og drift af laboratorier, der erhvervmæssigt påtager sig diagnostiske undersøgelser som led i bekæmpelsen af smitsomme husdyrsygdomme, eller som fremstiller vacciner, sera og lignende produkter til forebyggelse eller behandling af husdyrsygdomme må kun finde sted efter godkendelse fra ministeren.

Bestemmelsen har til formål at åbne mulighed for, at der kan føres fornøden kontrol med, at sådanne virksomheder drives på forsvarlig måde.

Den gældende bestemmelse har været anvendt til at fastsætte regler om krav til godkendte diagnostiske laboratorier, jf. bekendtgørelse nr. 1394 af 28. december 2000 om godkendelse af og tilsyn med diagnostiske laboratorier. En forudsætning for godkendelsen er således, at en række forhold f.eks. laboratoriets indretning og den ansvarlige laboratorieleders uddannelse og kvalifikationer findes tilfredsstillende i forhold til de konkrete undersøgelser, som laboratoriet er godkendt til. Et godkendt laboratorium skal bl.a. føre journal over udførte undersøgelser og indberette undersøgelsernes resultat til kontrolmyndigheden.

*Til kapitel 9**Tilsyn, klage og betaling**Til § 31*

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 9, stk. 4, i lov om dyrlægegerning m.v.

Samtidig foreslås det, at bestemmelserne i § 9, stk. 1-3, udgår, da behovet for den særlige procedure for ansættelse i statslige eller kommunale ledende dyrlægestillinger, der er fra 1964, er bortfaldet. Bestemmelsen sigtede især på ansættelser af dyrlæger inden for den kommunale levnedsmiddelkontrol. Efter at levnedsmiddelkontrollen er overgået til staten, varetages sigtet med bestemmelsen, sikring af ansættelse af kvalificerede personer, herefter af staten som ansættelsesmyndighed. Den faglige kvalitetsbedømmelse vil herefter blive foretaget af ansættelsesmyndigheden, der vil sørge for, at de nødvendige veterinærfaglige kompetencer er til stede ved besættelse af de pågældende dyrlægestillinger.

Bestemmelsen fastsætter, at lederen af Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris veterinærafdeling, veterinærdirektøren, skal være dyrlæge. Danmarks Veterinærinstitut indgår pr. 1. januar 2004 i Danmarks Fødevarer- og VeterinærForskning med uafhængig bestyrelse, men dog med mulighed for veterinærdirektøren til i visse tilfælde at træffe afgørelse på vegne af ministeren.

Til § 32

Den foreslåede bestemmelse viderefører i det væsentlige § 10 i lov om dyrlægegerning m.v.

Bestemmelsen foreskriver, at ministeren fører tilsyn med dyrlæger.

Endvidere er der indsat en bestemmelse, hvorefter dyrlæger efter anmodning fra tilsynsmyndigheden skal give alle oplysninger, der har betydning for tilsynet samt vederlagsfrit yde tilsynsmyndigheden fornøden bistand ved tilsynet. Bestemmelsen har til formål at sikre, at ministeren kan skaffe sig de oplysninger om dyrlægerne og deres udøvelse af dyrlægegerning, som er nødvendige for at administrere lovområdet.

Dyrlæger, der er beskæftiget ved statslige undervisnings- og forskningsinstitutter, er dog med hensyn til deres virksomhed ved disse institutter undtaget fra tilsynet.

Til § 33

Den foreslåede bestemmelse viderefører i det væsentlige § 7 c i lov om dyrlægegerning m.v. Varetages

se af administrationen af loven forudsætter undertiden adgang til ejendomme og virksomheder. For at kunne udføre en effektiv kontrol med overholdelsen af lovens bestemmelser eller bestemmelser fastsat med hjemmel i loven må myndighederne kunne gennemføre uanmeldte tilsyn og derfor eksempelvis have adgang til lokaliteter, hvor dyrlæger opbevarer lægemidler m.v., således at det f.eks. er muligt at sammenholde dyrlægens medicinbeholdning med de oplysninger, der er registreret i Vetstat. På linie med tilsvarende bestemmelser på Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris område vil der vederlagsfrit kunne udtages prøver til undersøgelser.

Det har nøje været overvejet, om det er muligt at indskrænke bestemmelsens anvendelsesområde til alene at omfatte forretningslokaliteter. For dyrlægepraksis gælder det imidlertid, at den erhvervmæssige del kan være nært forbundet med dyrlægens private forhold. Den erhvervmæssige side og den private side udgør her en enhed. Det vil derfor være en forudsætning for at kunne udføre en effektiv kontrol også at have adgang til private lokaliteter.

Det skal bemærkes, at den adgang, kontrolmyndigheden har til mod behørig legitimation at foretage kontrol med overholdelse af loven og de i medfør heraf fastsatte forskrifter, forudsætter, at det ikke konkret vurderes, at der foreligger overtrædelse af lovgivningen vedrørende dyrlæger. Foreligger sådan mistanke, fremsendes sagen til politiet, som kan foretage videre undersøgelser og efterforskningskridt.

Til § 34

Det foreslås, at der som noget nyt indføres en bestemmelse om, at ministeren kan meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelse af loven og regler fastsat i medfør af loven og af Det Europæiske Fællesskabs forordninger.

Bestemmelsen vil bl.a. kunne anvendes i forbindelse med kontrol af dyrlægers medicinopbevaring, hvor der f.eks. vil kunne gives dyrlægen et påbud om aflåsning af medicinbeholdning eller om opbevaring af medicin under korrekte temperaturforhold. Dyrlægen vil her få en tidsfrist til at bringe forholdet i orden. Efterkommes påbuddet ikke, indledes strafferetlig efterfølgning.

En lignende bestemmelse findes i § 64, stk. 1, i lov nr. 471 af 1. juli 1998 om fødevarer.

Til § 35

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 18 c i lov om dyrlægegerning m.v.

Som led i den fælles landbrugspolitik "fra jord til bord" gennemføres en løbende harmonisering af veterinærlovgivningen. Bestemmelsen bemyndiger ministeren til at udstede de regler der er nødvendige for at gennemføre og administrere de af EU vedtagne retsakter.

En lignende bestemmelse findes bl.a. i § 61, stk. 1, i lov nr. 471 af 1. juli 1988 om fødevarer.

Til § 36

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 18 a i lov om dyrlægegerning m.v.

Bestemmelsen regulerer proceduren ved delegation af beføjelser.

Ministeren har i overensstemmelse med almindelig praksis altid adgang til at fastlægge forholdene for institutioner m.v., der hører under ministerens forretningsområde, herunder også adgangen til at videredelegere sine beføjelser til disse institutioner m.v.

Ønskes varetagelsen af opgaver udlagt til institutioner under andre ministerier eller til kommunale institutioner, vil dette ske efter forhandling med vedkommende minister eller kommunale organisation.

Bestemmelsen indeholder også mulighed for at fastsætte regler om klage, herunder afskæring af klageadgang. Denne beføjelse vil som hidtil blive udnyttet i overensstemmelse med det almindelige forvaltningsretlige to-instansprincip, hvorefter hovedreglen er, at en administrativ afgørelse i almindelighed kan påklages en gang til højere administrativ myndighed.

Der gives med bestemmelsen hjemmel til remonstration, d.v.s. at den myndighed, der har truffet en afgørelse, kan genoptage sagen og eventuelt træffe en ny afgørelse, selvom der er indgivet en klage.

Myndigheden vil således kunne træffe en ny realitetsafgørelse, der giver klageren helt eller delvist medhold, uden at sagen skal færdigbehandles eller hjemvises til rekursinstansen. Denne nye afgørelse kan også påklages til rekursinstansen. Det må derfor betragtes som en administrativ lettelse både for myndigheden og for borgerne, at en myndighed har hjemmel til remonstration.

Det har hidtil været vurderingen, at remonstration kunne ske i alle tilfælde uden formel hjemmel. Folkeetingets Ombudsmand har imidlertid givet udtryk for, at remonstration i tilfælde, hvor der er indgivet klage, efter hans opfattelse kræver udtrykkelig hjemmel. Denne udtrykkelige hjemmel findes i bestemmelsen.

Til § 37

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 18 b i lov om dyrlægegerning m.v.

Som et almindeligt led i brugerbetalingsprincippet fastsættes der bestemmelser om morarenter og om gebyr for erindringsskrivelser ved for sen betaling. Morarenterne udgør renten i henhold til renteloven pt. dennes § 5. Gebyret for erindringsskrivelser, som udgør 100 kr., reguleres i henhold til lov om en satsregulering pt. dennes § 3.

Bestemmelsen har bl.a. været anvendt i forbindelse med betaling for tilsyn med de i lovforslagets § 30 omhandlede diagnostiske laboratorier, jf. bekendtgørelse nr. 189 af 20. marts 2003 om betaling for kontrol af fødevarer og levende dyr m.v.

Der er udpantningsret for de beløb, der er nævnt i bestemmelsen samt for vedtagne bøder.

Som noget nyt er indføjet en mulighed for lønindeholdelse for de pågældende beløb og bøder. Formålet med bestemmelsen er at lette statens inddrivelse af de skyldige beløb. Den foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelser i andre af Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris love.

Til kapitel 10

Straf

Til § 38

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 19 i lov om dyrlægegerning m.v., hvorefter der kan idømmes bøde for overtrædelse af en række af lovens bestemmelser. Bestemmelsen i § 19, stk. 4, om objektivt ansvar er dog udtaget af retssikkerhedsmæssige hensyn.

Bestemmelsen i stk. 2 åbner mulighed for, at der kan idømmes straf i form af fængsel i indtil 2 år. Bestemmelsen svarer til § 78, stk. 2, i lov nr. 471 af 1. juli 1998 om fødevarer m.m. og bygger på ønsket om at straffe hårdt ved overtrædelser, der kan forvolde skade på menneskers eller dyrs sundhed, eller hvor der er tilsigtet stor økonomisk vinding.

Der foreslås med stk. 3 indføjet en ny bestemmelse om, at hvis en person, der har mistet retten til at virke som dyrlæge, udøver sådan virksomhed, straffes vedkommende med bøde eller fængsel i indtil 2 år. En lignende bestemmelse findes i § 21 i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001. Bestemmelsen omfatter både det tilfælde, hvor vedkommende har mistet hele autorisationen, og det tilfælde, hvor vedkommende har mistet dele af autorisationen.

Bestemmelsen i stk. 4 giver mulighed for, at der kan fastsættes straf af bøde eller fængsel i indtil 2 år for overtrædelse af regler udstedt i medfør af loven.

Endelig kan der pålægges selskaber m.v. straf, jf. stk. 5.

Til § 39

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 19 b i lov om dyrlægegerning m.v.

Bestemmelsen giver mulighed for at udstede administrative bødeforelæg.

Det administrative bødeforelæg anvendes alene i overtrædelsessager, hvor sagen er klar såvel med hensyn til overtrædelsens indhold, som med hensyn til de retsregler, der er overtrådt, ligesom bødestørrelsen skal være i overensstemmelse med faste retningslinier på baggrund af retspraksis. Det er ligeledes en forudsætning, at den pågældende erklærer sig skyldig i overtrædelsen og enig i, at sagen kan afgøres med et bødeforlæg.

Muligheden for at udstede bødeforelæg anvendes alene i klart afgrænsede sager.

Bestemmelsen vil f.eks. kunne anvendes i sager om manglende indberetning af oplysninger.

Retsplejelovens § 924, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse ved vedtagelsen af administrative bøder efter bestemmelsen. Ifølge denne bestemmelse finder retsplejelovens § 831, stk. 1, nr. 2 og 3, om indholdet af anklageskrift tilsvarende anvendelse for administrative bødeforelæg. Det følger ligeledes af retsplejeloven, at modtageren af bødeforlægget ikke er pligtig at udtale sig.

Bødeforelæg opfattes ofte som en mere enkel og mindre belastende afgørelsesform end en afgørelse ved domstolene, der involverer såvel politi som retsvæsen, og det findes derfor hensigtsmæssigt, at borgeren i relativt ukomplicerede sager kan vælge mellem de to muligheder. Anvendelsen af bestemmelsen indebærer en aflastning for domstolene og tillige en hurtigere afgørelse af sagen.

En lignende bestemmelse findes f.eks. i § 79 i lov nr. 471 af 1. juli 1998 om fødevarer m.m.

Til kapitel 11

Ikrafttræden og overgangsbestemmelser

Til § 40

Det foreslås, at det overlades til ministeren at fastsætte tidspunktet for lovens ikrafttræden, da forslaget om at flytte en række af lovens bestemmelser f.eks. om den besætningsansvarliges anvendelse af lægemidler til lov om hold af dyr forudsætter, at loven træder i kraft samtidig med lov om hold af dyr. I forslaget til lov om hold af dyr, foreslås det i § 72, at tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af ministeren.

Regler, der er udstedt i medfør af eller opretholdt ved den gældende lov om dyrlægegerning m.v., forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af bestemmelser udstedt i medfør af denne lov.

Den foreslåede bestemmelse viderefører endvidere § 20 i lov om dyrlægegerning m.v.

Bestemmelsen foreskriver således, at personer, der ved lovens ikrafttræden var berettiget til at udøve dyrlægegerning, også er berettiget hertil efter lovens ikrafttræden, ligesom de pågældende fortsat er berettiget til at betegne sig som dyrlæge. Det foreskrives endvidere, at en dyrlæge, der før lovens ikrafttræden har fået tilladelse til at betegne sig som specialist, vedblivende er berettiget til at anvende denne betegnelse. Endelig foreskriver bestemmelsen, at diagnostiske laboratorier og virksomheder, der fremstiller vacciner, sera og lignende produkter, der er godkendt før lovens ikrafttræden, ikke skal godkendes på ny.

Til § 41

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 22 i lov om dyrlægegerning m.v.

Bestemmelsen foreskriver, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 1

Sammenligningstabel

Lovforslaget fremsættes med henblik på ændring af lov om dyrlægegerning m.v., jf. lovbe- kendtgørelse nr. 43 af 23. januar 2003 (L 1964 48: FT 1963 - 64: 423, 717, 2955, 3156; Tillæg A s. 177, Tillæg B s. 213 og s. 257. L 1973 73: FT 1972 - 73: 2230, 3411, 4307, 4561; Tillæg A s. 2915, Tillæg B s. 781. L 1975 591: FT 1975 - 76: 265, 500, 1070, 1288; Tillæg A s. 579. L 1980 205: FT 1979 - 80: 4103, 4999, 9442, 9842 ; Tillæg A s. 2933, Tillæg B s. 759. L 1989 847: FT 1989 - 90: 113, 814, 3510, 3960; Tillæg A s. 683, Tillæg B s. 55. L 1994 171: FT 1993 - 94: 837, 1864, 7087, 7182; Tillæg A s. 721, Tillæg B s. 559. L 1997 403: FT 1996 - 97: 6191, 8037, 8294, ; Tillæg A s. 5110, Tillæg B s. 1254 og s. 1438. L 1999 936: FT 1999 - 2000: 237, 2229, 2504; Tillæg A s. 92, Tillæg B s. 92 og s. 171, Tillæg C s. 132. L 2002 965: FT 2002-2003: 304, 1682, 1856, Tillæg A s. 96, Tillæg B s. 15 og Tillæg C s. 27).

Lov om dyrlægegerning m.v.

Udkast til lov om dyrlæger

*Kapitel 1 Anvendelsesområde**Kapitel 1 Anvendelsesområde*

§ 1

§ 1

*Kapitel 2 Det Veterinære Sundhedsråd**Kapitel 7 Det Veterinære Sundhedsråd*

§ 2, stk. 1

§ 28, stk. 1 (ændret)

§ 2, stk. 2 - 3

§ 28, stk. 2 (ændret)

§ 2, stk. 4

§ 29, stk. 3

§ 2, stk. 5

§ 28, stk. 3 og 4

§ 3, stk. 1

§ 29, stk. 1 (ændret)

§ 3, stk. 2

§ 29, stk. 2 (ændret)

§ 3, stk. 3

udgår

§ 3, stk. 4

udgår

*Kapitel 3 Dyrlægers rettigheder**Kapitel 2 Dyrlægegerning*

§ 4, stk. 1, a-e

§ 2, stk. 1, pkt. 1-5

§ 4, stk. 2

§ 2, stk. 2

§ 4, stk. 3

§ 4, stk. 1

§ 4, stk. 4

§ 4, stk. 2

§ 4, stk. 5

§ 4, stk. 3

Lov om dyrlægegerning m.v.

§ 5, stk. 1

§ 5, stk. 2

§ 5, stk. 3

§ 5, stk. 4

§ 5, stk. 5

§ 5, stk. 6

§ 5, stk. 7

§ 5 a, stk. 1-3

§ 5 a stk 4

§ 6, stk. 1

§ 6, stk. 2-3

Kapitel 4 Dyrlægers pligter og besætningsejeres eller deres repræsentanters anvendelse af receptpligtige lægemidler

§ 7, stk. 1

§ 7, stk. 2

§ 7, stk. 3

§ 7, stk. 4

§ 7, stk. 5

§ 7, stk. 6

§ 7, stk. 7

§ 7, stk. 8

§ 7 a, stk. 1

Udkast til lov om dyrlæger

§ 3, stk. 1

§ 3 stk. 3

§ 3, stk. 4

Kapitel 9 Tilsyn, klage og betaling

§ 35

Kapitel 2 Dyrlægegerning

§ 5, stk. 1

§ 5, stk. 2 (ny)

§ 3, stk. 2

§ 3, stk. 5

§ 6, stk. 1-4

§ 16, stk. 2

§ 7

udgår (flyttes til bemærkningerne)

Kapitel 3 Dyrlægers pligter

§ 8 (udvidet)

§ 9

§ 10, stk. 1

§ 11, stk. 1-2

§ 11, stk. 3

§ 11, stk. 4

§ 11, stk. 6

Kapitel 5 Register

§ 16, stk. 1-2

§ 17

Kapitel 4 Lægemidler til dyr

§ 12, stk. 1

Lov om dyrlægegerning m.v.

- § 7 a, stk. 2
 § 7 a, stk. 3
 § 7 a, stk. 4, 1. pkt.

 § 7 a, stk. 4, 2. pkt.
 § 7 a, stk. 4, 3. pkt.
 § 7 a, stk. 5, 1. pkt.
 § 7 a, stk. 5, 2. pkt.
 § 7 a, stk. 5, 3. pkt.
 § 7 a, stk. 6, 1. pkt.
 § 7 a, stk. 6, 2. pkt.
 § 7 a, stk. 6, 3. pkt.
 § 7 a, stk. 7
 § 7 a, stk. 8
 § 7 a, stk. 9
 § 7 a, stk. 10
 § 7 a, stk. 11, 1. pkt.
 § 7 a, stk. 11, 2. pkt.
 § 7 a, stk. 11, 3. pkt.
 § 7 a, stk. 11, 4. pkt.

 § 7 b, 1. pkt.

 § 7 c, stk. 1, frem til sidste komma
 § 7 c, stk. 1, fra sidste komme og stykket ud
 § 7 c, stk. 2
 § 7 c, stk. 3
 § 7 c, stk. 4

 § 7 d

 § 8

Udkast til lov om dyrlæger

- § 12, stk. 3
 § 12, stk. 2
 § 13, stk. 1-2
 § 14, stk. 1 (ny)
 § 14, stk. 2
 udgår (flyttes til lov om hold af dyr)
 § 14, stk. 3
 § 14, stk. 7
 udgår (flyttes til lov om hold af dyr)
 § 14, stk. 4
 § 14, stk. 7
 udgår (flyttes til lov om hold af dyr)
 § 14, stk. 1
 § 15
 udgår (flyttes til lov om hold af dyr)
 udgår
 § 14, stk. 5, 1. pkt.
 § 14, stk. 7
 udgår (flyttes til lov om hold af dyr)
 § 14, stk. 1, og § 15
 § 14, stk. 6 (ny)

 § 12, stk. 4

 § 33, stk. 1
 udgår (flyttes til lov om hold af dyr)
 § 32, stk. 3 (delvis flyttet til lov om hold af dyr)
 udgår (flyttes til lov om hold af dyr)
 § 33, stk. 2
 § 34 (ny)

 udgår (flyttes til lov om hold af dyr)

 § 11, stk. 5

Lov om dyrlægegerning m.v.

§ 9, stk. 1-3

§ 9, stk. 4

Kapitel 6 Tilsyn

§ 10, stk. 1-2

Kapitel 7 Fratagelse af rettigheder

§ 11, stk. 1-3

§ 11 a, stk. 1-4

§ 11 b, stk. 1-4

§ 11 c

§ 12, stk. 1-3

§ 13, stk. 1-3

§ 14, stk. 1-2

§ 15, stk. 1-3

§ 15, stk. 4

§ 15 a, stk. 1-3

§ 16, 1. pkt.

§ 16, 2. pkt.

§ 17, stk. 1

§ 17, stk. 2

Kapitel 9 Veterinære laboratorier m.v.

§ 18, stk. 1-4

Udkast til lov om dyrlæger

udgår

§ 31

Kapitel 9 Tilsyn, klage og betaling

§ 32, stk. 1-3

Kapitel 6 Fratagelse af dyrlægers rettigheder

§ 18, stk. 1-3

§ 23, stk. 1-4

§ 24, stk. 1-4

udgår (flyttes til lov om hold af dyr)

§ 19, stk. 1-5

§ 22, stk. 1-3

§ 25, stk. 1-2

§ 20

udgår

§ 21 (ny)

§ 26, stk. 1-3

§ 27

udgår (flyttes til bemærkningerne)

udgår

§ 10, stk. 2

Kapitel 8 Veterinære laboratorier

§ 30, stk. 1-4

Lov om dyrlægegerning m.v.*Kapitel 10 Administration, straffebestemmelser*

§ 18 a, stk. 1-2

§ 18 a, stk. 3

§ 18 b, stk. 1-2

§ 18 c

§ 19, stk. 1, 2, 3 og 5

§ 19, stk. 4

§ 19 b, stk. 1-3

Kapitel 11 Overgangsbestemmelser

§ 20, 1. pkt.

§ 20, 2. pkt.

Kapitel 12 Ikrafttræden

§ 21, stk. 1

§ 22

Udkast til lov om dyrlæger*Kapitel 9 Tilsyn, klage og betaling*

§ 36, stk. 1-2

udgår

§ 37, stk. 1-2

§ 37, stk. 3 (ny)

§ 35, stk. 1

§ 34 (ny)

Kapitel 10 Straf

§ 38, stk. 1, 2, 4 og 5

udgår

§ 38, stk. 3 (ny)

§ 39 stk. 1-3

Kapitel 11 Ikrafttræden og overgangsbestemmelser

§ 40, stk. 4

udgår

§ 40, stk. 1-2

§ 40, stk. 3, 5-7 (ny)

§ 41

Lov om dyrlægegerning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 43 af 23. januar 2003

Herved bekendtgøres lov om dyrlægegerning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 825 af 30. august 2000 med de ændringer, der følger af lov nr. 965 af 4. december 2002.

Kapitel I

Anvendelsesområde

§ 1. Loven omfatter retten til at udøve dyrlægegerning, dyrlægers rettigheder og pligter samt Det Veterinære Sundhedsråd.

Kapitel II

Det Veterinære Sundhedsråd

§ 2. Det Veterinære Sundhedsråd består af veterinærdirektøren og 5 andre medlemmer.

Stk. 2. De 5 medlemmer beskikkes af kongen for 6 år ad gangen.

Stk. 3. 3 af medlemmerne skal være lærere ved Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole og have særlig indsigt enten i medicinske eller kirurgiske sygdomme (herunder fødselshjælp), veterinær retsmedicin, patologisk anatomi eller farmakologi. 2 af medlemmerne skal være praktiserende dyrlæger.

Stk. 4. Såfremt en sags behandling forudsætter en særlig sagkundskab, som rådets medlemmer ikke i tilstrækkeligt omfang er i besiddelse af, kan rådet indhente udtalelser fra særligt sagkyndige eller tilkalde sådanne til at deltage i sagens behandling.

Stk. 5. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri fastsætter regler om udnævnelse af formand og næstformand for rådet, indstilling af medlemmer til dette og disses afgang m.m. og kan fastsætte regler om rådets forretningsgang.

§ 3. Det Veterinære Sundhedsråd afgiver udtalelser om veterinære spørgsmål på begæring af en offentlig myndighed eller af parter i straffesager og borgerlige sager, hvorunder sådanne spørgsmål opstår. For de i borgerlige sager afgivne udtalelser er rådet berettiget til at opkræve afgifter, hvis størrelse fastsættes af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri.

Stk. 2. Rådet skal være rådgivende for ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri i sager af principiel karakter vedrørende forhold af veterinær betydning.

Stk. 3. Rådet er berettiget til at afkræve dyrlæger oplysninger af betydning for rådets afgørelse af forelagte sager.

Stk. 4. Rådet skal følge udviklingen i Danmark og i fornødent omfang i andre lande med hensyn til anvendelsen af lægemidler til veterinær brug og skal fremsætte forslag om de efter rådets skøn fornødne ændringer i udvalget af sådanne lægemidler i den til enhver tid gældende farmakope.

Kapitel III

Dyrlægernes rettigheder

§ 4. Ved dyrlægegerning forstås

- a) at tage et dyr under behandling, når der er grund til at antage, at dyret eller den besætning, hvortil det hører, lider af en smitsom sygdom, hvorom anmeldelse skal indgives i henhold til lovgivningen om smitsomme sygdomme hos husdyrene,
- b) at tage andenmands dyr under behandling for nogen anden sygdom, til hvis behandling der kræves veterinær indsigt,
- c) at tage dyr under behandling under anvendelse af lægemidler, der efter apotekerlovgivningen kun må udleveres mod recept,
- d) at udøve veterinær levnedsmiddelkontrol og veterinært levnedsmiddeltilsyn i henhold til den til enhver tid gældende lovgivning herom og
- e) at udøve anden virksomhed, ved hvilken udnyttelsen af den veterinære uddannelse er det væsentlige.

Stk. 2. Ret til at udøve dyrlægegerning og betegne sig som dyrlæge har kun den, der har modtaget autorisation som dyrlæge i henhold til § 5, stk. 1 eller 2, eller som har adgang til at udøve dyrlægegerning i henhold til bestemmelser fastsat i medfør af § 5, stk. 4.

Stk. 3. Såfremt behovet for dyrlægehjælp ikke kan fyldestgøres af autoriserede dyrlæger, kan ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri meddele veterinærstuderende, der opfylder nærmere fastsatte studiekrav, midlertidig tilladelse

Bilag til f. t. l. om dyrlæger

til at bistå autoriserede dyrlæger under udøvelse af dyrlægegerning.

Stk. 4. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte bestemmelser, der åbner mulighed for, at personer, der ikke er uddannet som dyrlæge, yder autoriserede dyrlæger assistance under disses udøvelse af dyrlægegerning, der omfattes af bestemmelserne i stk. 1, litra b, c, d og e. Ministeren fastsætter i det omfang, han anser det for nødvendigt, bestemmelser om, hvilke uddannelseskrav de pågældende skal opfylde. Ministeren kan bestemme, hvilken faglig betegnelse sådanne personer må anvende, samt at en således fastsat betegnelse kun må anvendes af personer, der har gennemgået den uddannelse og bestået den prøve, som ministeren har foreskrevet.

Stk. 5. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan meddele tilladelse til eller fastsætte regler om, at personer, der ikke er uddannet som dyrlæger, under udstationering ved danske styrker i udlandet eller om bord på skibe udøver dyrlægegerning omfattende af bestemmelserne i stk. 1, litra b og c. Ministeren kan, i det omfang det skønnes nødvendigt, træffe bestemmelse eller fastsætte regler om, hvilke uddannelseskrav de pågældende skal opfylde.

§ 5. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri meddeler efter begæring autorisation som dyrlæge til den, der har bestået veterinæreksamen ved Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole.

Stk. 2. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan meddele personer, der i udlandet har gennemgået en uddannelse, som kan sidestilles med den i stk. 1 nævnte uddannelse, autorisation som dyrlæge her i landet. Autorisationen kan gøres betinget af, at den pågældende forinden har fulgt undervisningen i visse fag ved Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole og eventuelt aflagt prøve i disse fag. I autorisationen kan fastsættes begrænsninger i de pågældendes udøvelse af dyrlægegerning, ligesom den kan tidsbegrænses.

Stk. 3. Den der autoriseres som dyrlæge i medfør af stk. 1 eller 2 skal beherske det danske, svenske eller norske sprog samt aflægge et dyrlægeløfte, hvis ordlyd fastsættes af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri.

Stk. 4. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte sådanne bestemmelser om udøvelse af dyrlægegerning her i landet, som er

nødvendige til gennemførelse af overenskomster om fælles nordisk arbejdsmarked for dyrlæger og direktiver vedtaget af De europæiske Fællesskaber.

Stk. 5. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan efter erklæring fra Det Veterinære Sundhedsråd og Retslægerådet nægte at meddele en dyrlæge autorisation, såfremt den pågældende må antages at være uegnet til at udøve dyrlægegerning på grund af varig eller med mellemrum indtrædende mangelfuld sjælstilstand, hvad enten denne skyldes sindssygdом, anden sjælelig svækkelse eller misbrug af alkohol, euforiserende stoffer og lign. Autorisation kan endvidere nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 6. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri fastsætter nærmere regler om fremgangsmåden ved meddelelse af autorisation.

Stk. 7. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri offentliggør navnene på dyrlæger, der autoriseres.

§ 5 a. Ved en praktiserende dyrlæge forstås en i medfør af § 5, stk. 1 eller 2, autoriseret dyrlæge, der udøver de i lovens § 4, stk. 1, litra a-c, omhandlede rettigheder. En autoriseret dyrlæge, der som selvstændig eller ansat vil udøve virksomhed som praktiserende dyrlæge, skal anmelde dette til registrering hos Fødevaredirektoratet.

Stk. 2. Ved en dyrlægepraksis forstås en virksomhed, hvorfra en eller flere praktiserende dyrlæger udfører deres arbejde. En dyrlægepraksis skal anmeldes til registrering hos Fødevaredirektoratet.

Stk. 3. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler eller træffe bestemmelse om, i hvilket omfang de i § 4, stk. 1, litra a-c, nævnte aktiviteter kun må udøves af dyrlæger, der fra Fødevaredirektoratet har modtaget bekræftelse på, at de er registreret som praktiserende dyrlæger efter stk. 1.

Stk. 4. Ministeren kan fastsætte regler om anmeldelse for praktiserende dyrlæger og dyrlægepraksis, herunder om de oplysninger, som skal fremgå af anmeldelsen, samt om pligten til at indberette ændringer.

§ 6. En dyrlæge må ikke uden særlig tilladelse betegne sig som specialist. En sådan tilladelse meddeles af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri efter indstilling fra et i medfør af stk. 3 nedsat specialistnævn.

Stk. 2. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri afgør på grundlag af indstilling herom fra et nævn, jf. stk. 3, inden for hvilke grene af dyrlægernes arbejdsområde en dyrlæge kan opnå tilladelse til at betegne sig som specialist, og fastsætter de nærmere betingelser, hvorunder en sådan tilladelse kan opnås.

Stk. 3. På ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeris foranstaltning nedsættes i hvert enkelt tilfælde et specialistnævn bestående af 4 medlemmer, hvoraf 2 udpeges af Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole og 2 af Den danske Dyrlægeforening.

Kapitel IV

Dyrlægers pligter og besætningssejeres eller deres repræsentanternes anvendelse af receptpligtige lægemidler m.m.

§ 7. En autoriseret dyrlæge er under udøvelsen af sin gerning forpligtet til at vise omhu og samvittighedsfuldhed.

Stk. 2. Enhver praktiserende dyrlæge er forpligtet til på begæring at yde den første fornødne hjælp til alvorligt tilskadekomne dyr eller dyr med smertevoldende sygdomme eller fødselshindringer, når hurtig hjælp efter de foreliggende oplysninger må anses for nødvendig. Har dyrlægen gyldigt forfald, eller kan rettidig hjælp ydes af en anden, som efter forholdene er nærmere dertil, er dyrlægen dog fritaget for den omhandlede forpligtelse.

Stk. 3. Enhver praktiserende dyrlæge har inden for det område, hvor han har sit sædvanlige klientel, pligt til at påtage sig veterinært arbejde som et led i offentlig bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos husdyrene.

Stk. 4. Enhver autoriseret dyrlæge skal afgive de indberetninger og anmeldelser, som ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri afkræver den pågældende med henblik på konstatering og bekæmpelse af sygdomme hos husdyrene samt vedrørende den veterinære levnedsmiddelkontrol og det veterinære levnedsmiddeltilsyn. Endvidere skal den pågældende på forlangende give ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri enhver oplysning om forhold i forbindelse med den pågældendes udøvelse af dyrlægegerning. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler for, i hvilket omfang og på hvilken måde dyrlæger af hensyn til indberetnings- og anmelderpligten skal føre ordnede optegnelser over visse dele af deres virksomhed.

Stk. 5. Dyrlæger skal føre optegnelser over anvendte, ordinerede og udleverede receptpligtige lægemidler, som skal stilles til rådighed for eller indberettes til den myndighed og på den måde, som ministeren fastsætter.

Stk. 6. Det påhviler en autoriseret dyrlæge at basere indberetninger, attester og udtalelser på en omhyggelig undersøgelse af grundlaget herfor.

Stk. 7. Ministeren kan oprette et register, der indeholder oplysninger om autoriserede og praktiserende dyrlæger samt dyrlægepraksis. Registret kan indeholde oplysninger om rettighedernes omfang samt om fraskrivelse, fratagelse og frakendelse af dyrlægers rettigheder. Registret kan endvidere indeholde oplysninger om overtrædelse af bestemmelser i loven eller regler fastsat i medfør heraf samt af lovgivningen i øvrigt, når overtrædelsen er sket i forbindelse med udøvelse af dyrlægegerning. Ministeren kan fastsætte regler om registrets drift og om begrænsninger i adgangen til at få oplysninger fra registret samt om opkrævning af betaling i forbindelse med udtræk af oplysninger fra registret.

Stk. 8. Ministeren kan oprette et register, der indeholder oplysninger om anvendte, ordinerede og udleverede receptpligtige lægemidler. Registret kan endvidere indeholde oplysninger om køb og salg af tilsætningsstoffer til foderstoffer og foderlægemidler. Ministeren kan fastsætte regler om registrets drift, herunder om dyrlægers indberetning af oplysninger til registret, om begrænsninger i adgangen til at få oplysninger fra registret, samt om opkrævning af gebyrer i forbindelse med træk af oplysninger fra registret.

§ 7 a. En dyrlæge må kun udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler til behandling af sygdomstilfælde hos dyr, når han selv har stillet en diagnose for sygdommen. Diagnosen skal være stillet

- 1) efter en faglig ansvarlig klinisk undersøgelse, som dyrlægen personligt har foretaget af det eller de syge dyr, eller
- 2) efter at dyrlægen har undersøgt materiale fra det eller de syge dyr eller ladet materialet undersøge på et statsligt eller andet dertil af Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri godkendt laboratorium, jf. dog stk. 3, eller
- 3) efter at dyrlægen har gennemgået sygdommens symptomer og forløb med besætnings-

ejeren eller den, der på dennes vegne tager vare på dyrene, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler for anvendelse af lægemidler til forebyggende behandling.

Stk. 3. I de i stk. 1, nr. 2 og 3, nævnte tilfælde er det en betingelse, at dyrlægen har et sådant kendskab til helbredstilstanden i besætningen og til besætningsejeren eller den, der på dennes vegne tager vare på besætningen, at det er fagligt forsvarligt at stille diagnosen på dette grundlag.

Stk. 4. Uanset stk. 1 må en dyrlæge ikke, medmindre andet følger af regler, der fastsættes af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants efterbehandling af voksent kvæg. Indgår en besætningsejer eller dennes repræsentant en skriftlig aftale, jf. stk. 8, med en dyrlæge om sundhedsrådgivning i en besætning af voksent kvæg, kan dyrlægen dog udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants efterbehandling af dyrene under forudsætning af, at dyrlægen har stillet diagnose for og påbegyndt behandling af det enkelte dyr. Ved anvendelsen af receptpligtige lægemidler i besætningen skal besætningsejeren eller dennes repræsentant nøje følge dyrlægens instruktioner.

Stk. 5. Indgår en besætningsejer eller dennes repræsentant en skriftlig aftale, jf. stk. 8, med en dyrlæge om sundhedsrådgivning i en svinebesætning eller en besætning af kalve indtil 1 år, kan dyrlægen ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants behandling af dyr i besætningen, som må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. stk. 1. Dyrlægen skal over for besætningsejeren eller dennes repræsentant nøje beskrive de kliniske symptomer, som skal være konstateret, før behandling påbegyndes. Ved anvendelsen af receptpligtige lægemidler i besætningen skal besætningsejeren eller dennes repræsentant nøje følge dyrlægens instruktioner.

Stk. 6. Til brug for fjerkræbesætninger, der er omfattet af en af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri fastsat sundhedskontrol, kan en dyrlæge ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants behandling af dyr, som må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf.

stk. 1. Dyrlægen skal over for besætningsejeren eller dennes repræsentant nøje beskrive de kliniske symptomer, som skal være konstateret, før behandling påbegyndes. Ved anvendelsen af receptpligtige lægemidler i besætningen skal besætningsejeren eller dennes repræsentant nøje følge dyrlægens instruktioner.

Stk. 7. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om anmeldelse af indgåede sundhedsrådgivningsaftaler.

Stk. 8. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri fastsætter nærmere regler for dyrlægers udlevering og ordinerer af receptpligtige lægemidler, jf. stk. 1-6 og § 4, og for indholdet af aftaler om sundhedsrådgivning. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte særlige regler for udlevering og ordinerer af receptpligtige lægemidler til dyr, der ikke anvendes til konsum.

Stk. 9. Ministeren kan fastsætte regler om, at personer, som er beskæftiget med husdyr, herunder behandling af disse, i bedrifter, hvor der anvendes receptpligtige lægemidler, skal deltage i et af ministeren godkendt kursus i anvendelse af lægemidler.

Stk. 10. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om, at bestemmelserne i stk. 1-8 tilsvarende kan finde anvendelse for veterinære lægemidler, der i henhold til lægemiddel- eller apotekerlovgivningen kun må udleveres efter udleveringsforskrift fra en dyrlæge.

Stk. 11. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte bestemmelser om, at en dyrlæge i en besætning af andre dyr omfattet af en skriftlig sundhedsrådgivningsaftale, jf. stk. 8, kan ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants behandling af dyr i besætningen, som må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. stk. 1. Dyrlægen skal over for besætningsejeren eller dennes repræsentant nøje beskrive de kliniske symptomer, som skal være konstateret, før behandling påbegyndes. Ved anvendelsen af receptpligtige lægemidler i besætningen skal besætningsejeren eller dennes repræsentant nøje følge dyrlægens instruktioner. Bestemmelser fastsat efter stk. 7, 8 og 10 finder tilsvarende anvendelse.

§ 7 b. For at forebygge forekomsten af uønskede rester af lægemidler og andre biologisk

virksomme stoffer samt bestanddele eller omsætningsprodukter fra sådanne stoffer i levnedsmidler af animalsk oprindelse kan ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri efter forhandling med miljøministeren fastsætte regler om og herunder begrænse eller helt forbyde anvendelsen af bestemte arter af sådanne stoffer i forebyggende eller helbredende øjemed til husdyr. Der kan endvidere fastsættes bestemmelser om, at husdyr, der er behandlet med, har indtaget eller optaget lægemidler eller andre biologisk virksomme stoffer, ikke må fjernes fra besætningen, og at produkter, der hidrører fra disse husdyr, ikke må anvendes til menneskeføde eller foder. I reglerne kan fastsættes de fornødne bestemmelser til sikring af, at de nævnte dyr og produkter ikke anvendes til menneskeføde eller foder.

§ 7 c. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri eller den, ministeren har bemyndiget hertil, har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til privat eller offentlig ejendom, hvor det er påkrævet af hensyn til kontrollen med overholdelsen af §§ 7 a og b og af regler fastsat i medfør heraf, og kan vederlagsfrit udtage prøver til undersøgelse.

Stk. 2. Dyrlægen, besætningsejeren eller dennes repræsentant skal efter anmodning give kontrolmyndigheden, jf. stk. 1, de oplysninger, der er nødvendige for kontrollen med overholdelsen af §§ 7 a og b og af regler fastsat i medfør heraf. Dyrlægen, besætningsejeren eller dennes repræsentant skal vederlagsfrit yde fornøden bistand ved gennemførelsen af kontrollen.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan i nødvendigt omfang kræve dyr aflivet med henblik på undersøgelse af forekomst af medicinrester eller af, om der er foretaget ulovlig behandling. Ved aflivning af dyr yder staten ejeren en erstatning, der svarer til dyrets værdi på aflivningstidspunktet.

Stk. 4. Politiet yder om nødvendigt bistand ved kontrolmyndighedens adgang til privat eller offentlig ejendom, jf. stk. 1. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.

§ 7 d. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan bestemme, at prøver udtaget med henblik på bestemte undersøgelser kan undersøges med andet formål, uanset hvilken myndighed under Fødevarerministeriet der har udtaget

prøven. Ministeren kan endvidere bestemme, at analyseresultater opnået i forbindelse med bestemte undersøgelser kan anvendes til andre formål, uanset hvilken myndighed under Fødevarerministeriet der har rekvireret analysen.

§ 8. Såfremt ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri anser det for ønskeligt, at der føres kontrol med en dyrlæges ordinationer af euforiserende stoffer, kan ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri pålægge ham at føre nøjagtige optegnelser om disse ordinationer, herunder om ordinationernes tidspunkt, art og mængde, dyrets art, dets ejers navn og adresse samt indikationen for ordinationen, og at indsende disse optegnelser til ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri efter nærmere af dette fastsatte bestemmelser. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri fastsætter, hvad der i denne paragraf skal forstås ved euforiserende stoffer.

Kapitel V

Dyrlæger i offentlig tjeneste

§ 9. Ved besættelse af en statslig eller kommunal ledende dyrlægestilling skal den pågældende myndighed forinden besættelsen indhente en af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri nærmere foreskrevet sagkyndig vurdering af ansøgenes kvalifikationer. Stillingen må kun besættes med en dyrlæge, der ved en sådan vurdering er blevet anset for kvalificeret.

Stk. 2. Dyrlægestillinger, der uden at være tjenestemandstillinger besættes af statslig eller kommunal myndighed, skal i tilfælde af ledighed normalt besættes efter opslag.

Stk. 3. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan efter forhandling med Den danske Dyrlægeforening og Kommunernes Landsforening undtage visse stillinger fra de i stk. 1 og 2 fastsatte regler.

Stk. 4. Lederen af veterinærtjenesten i Fødevarerdirektoratet, veterinærdirektøren, skal være uddannet som dyrlæge.

Kapitel VI

Tilsyn

§ 10. De autoriserede dyrlæger er undergivet tilsyn af Fødevarerdirektoratet. Dyrlægerne skal på Fødevarerdirektoratets forlangende give direktoratet de for tilsynets gennemførelse fornødne oplysninger.

Stk. 2. De ved statslige undervisnings- og forskningsinstitutter beskæftigede dyrlæger er, for så vidt angår deres virksomhed ved disse institutter, undtaget fra bestemmelserne i stk. 1.

Kapitel VII

Fratagelse af rettigheder m.v.

§ 11. Såfremt der er grund til at antage, at en autoriseret dyrlæge som følge af mangelfuld sjælstilstand, jf. § 5, stk. 5, eller på grund af udvist grov uduelighed ikke fremtidig vil udøve sin virksomhed på forsvarlig måde, kan autorisationen fratages ham.

Stk. 2. Under tilsvarende betingelser som anført i stk. 1 kan en dyrlæge fratages følgende rettigheder:

- a) Retten til at udøve virksomhed som praktiserende dyrlæge, jf. § 7, stk. 2.
- b) Retten til at udføre offentlige forretninger i henhold til de herom gældende bestemmelser samt til at udføre de i henhold til lovgivningen om smitsomme sygdomme hos husdyrene påbudte diagnostiske undersøgelser og udtage materiale til sådanne undersøgelser. Samtidig bortfalder retten til at udstede attester om resultatet af diagnostiske undersøgelser.
- c) Retten til at foreskrive lægemidler, der efter apotekerlovgivningen kun må udleveres mod recept.
- d) Retten i henhold til apotekerlovgivningen til at distribuere lægemidler.
- e) (Ophævet).

Stk. 3. Fratagelse af rettigheder i henhold til stk. 1 og 2 sker for en tid fra 1 til 5 år eller indtil videre.

§ 11 a. En autoriseret dyrlæge eller en dyrlæge, der har adgang til at udøve dyrlægegerning her i landet i henhold til bestemmelser fastsat i medfør af § 5, stk. 4, kan ved dom frakendes autorisationen eller dele heraf, jf. § 11, stk. 2, såfremt vedkommende

- 1) under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til fødevarerens sikkerheden eller dyrsundheden har forvoldt skade på menneskers eller dyrs sundhed eller har fremkaldt fare herfor eller
- 2) har gjort sig skyldig i gentagne overtrædelser af bestemmelser i loven eller regler udstedt i medfør af loven, dog bortset fra de i § 11 b nævnte bestemmelser og regler.

Stk. 2. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan midlertidigt inddrage autorisationen eller dele heraf, såfremt der er nærliggende fare for misbrug af autorisationen eller dele heraf. Den, hvis autorisation eller dele heraf er inddraget, kan forlange inddragelsen prøvet ved domstolene. Ministeren skal vejlede dyrlægen om prøvelsesretten. Begæring om prøvelse skal fremsættes inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Det tidsrum, hvori autorisationen eller dele heraf har været inddraget, fradrages i frakendelsestiden.

Stk. 3. Frakendelse af autorisationen eller dele heraf sker for et tidsrum af mellem 1 og 5 år eller for bestandig.

Stk. 4. Frakendelse kan ske for bestandig, hvis vedkommende

- 1) forsætligt har forvoldt skade på menneskers eller dyrs sundhed eller forsætligt har fremkaldt nærliggende fare herfor,
- 2) er frakendt autorisationen eller dele heraf i et tidsrum af mellem 1 og 5 år og det nye forhold er begået i frakendelsestiden eller
- 3) flere gange har fået frakendt autorisationen eller dele heraf i et tidsrum af mellem 1 og 5 år.

§ 11 b. Såfremt en autoriseret dyrlæge eller en dyrlæge, der har adgang til at udøve dyrlægegerning her i landet i henhold til bestemmelser fastsat i medfør af § 5, stk. 4, gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, eller regler fastsat i medfør af § 7 a, stk. 8, 1. pkt., kan vedkommende ved dom frakendes retten til at indgå aftaler om sundhedsrådgivning, jf. § 7 a, stk. 4 og 5, og retten til at udlevere receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11.

Stk. 2. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan midlertidigt inddrage retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og udlevere receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, såfremt der er nærliggende fare for misbrug af retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og retten til at udlevere receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11. Den, hvis rettigheder er inddraget, kan forlange inddragelsen prøvet ved domstolene. Ministeren skal vejlede dyrlægen om prøvelsesretten. Begæring om prøvelse skal fremsættes inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Det tidsrum, hvori retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at udlevere receptpligti-

ge lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, har været inddraget, fradrages i frakendelsestiden.

Stk. 3. Frakendelse af retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at udlevere receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, sker for et tidsrum af mellem 1 og 5 år eller for bestandig.

Stk. 4. Frakendelse kan ske for bestandig, hvis vedkommende

- 1) er frakendt retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at udlevere receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, i et tidsrum af mellem 1 og 5 år og det nye forhold er begået i frakendelsestiden eller
- 2) flere gange har fået frakendt retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at udlevere receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, i et tidsrum af mellem 1 og 5 år.

§ 11 c. Såfremt en besætningsejer eller dennes repræsentant gør sig skyldig i grov eller gentagne overtrædelse af § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, eller regler fastsat i medfør af § 7 a, stk. 8, 1. pkt., kan vedkommende ved dom frakendes retten til at behandle dyr under anvendelse af visse eller alle receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11.

Stk. 2. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan midlertidigt inddrage retten til at behandle dyr under anvendelse af visse eller alle receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, såfremt der er nærliggende fare for misbrug af retten til at behandle dyr under anvendelse af visse eller alle receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11. Den, hvis rettigheder er inddraget, kan forlange inddragelsen prøvet ved domstolene. Ministeren skal vejlede besætningsejeren eller dennes repræsentant om prøvelsesretten. Begæring om prøvelse skal fremsættes inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Det tidsrum, hvori retten til at behandle dyr under anvendelse af visse eller alle receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, har været inddraget, fradrages i frakendelsestiden.

Stk. 3. Frakendelse af retten til at behandle dyr under anvendelse af visse eller alle receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, sker for et tidsrum af mellem 1 og 5 år eller for bestandig.

Stk. 4. Frakendelse kan ske for bestandig, hvis vedkommende

- 1) er frakendt retten til at behandle dyr under anvendelse af visse eller alle receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, i et tidsrum af mellem 1 og 5 år og det nye forhold er begået i frakendelsestiden eller
- 2) flere gange har fået frakendt retten til at behandle dyr under anvendelse af visse eller alle receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, i et tidsrum af mellem 1 og 5 år.

§ 12. Opstår der spørgsmål om fratagelse af autorisation eller dele heraf i henhold til § 11, forelægger ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri sagen for Det Veterinære Sundhedsråd. Forinden rådet tager stilling til sagen, skal det give dyrlægen lejlighed til at udtale sig skriftligt og mundtligt. Er der tale om fratagelse af autorisation eller dele heraf som følge af mangelfuld sjælstilstand, skal sagen endvidere forelægges Retslægerådet. Skønner ministeren, at betingelserne for fratagelse foreligger, kan autorisationen eller dele heraf midlertidigt inddrages.

Stk. 2. Under sagens behandling har den pågældende dyrlæge ret til at optræde ved eller i forening med en af den pågældende valgt tillidsmand, ligesom den pågældende og tillidsmanden på den pågældendes vegne har ret til at gøre sig bekendt med samtlige sagens akter, således som disse foreligger for ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri.

Stk. 3. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri træffer afgørelse i sagen efter at have indhentet de udtalelser, der er nævnt i stk. 1.

§ 13. En afgørelse efter § 12, stk. 1 og 3, kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene.

Stk. 2. Begæring herom skal fremsættes inden 4 uger efter, at afgørelsen, der skal indeholde oplysning om adgangen til at kræve domstolsprøvelse og om fristen herfor, er meddelt den pågældende. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri anlægger sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 3. Begæring om sagsanlæg har opsættende virkning, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende under sagens behandling ikke må udøve vedkommende ret til. Såfremt ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeris afgørelse findes lovlig ved dommen,

kan det i denne bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

§ 14. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan til enhver tid efter ansøgning ophæve en i henhold til § 12, stk. 3, foretaget fratagelse af rettigheder. Er fratagelse sket indtil videre, og afslår ministeren ansøgning om ophævelse af fratagelsen, kan den pågældende forlange afgørelsen prøvet ved domstolene, såfremt der er forløbet 1 år efter fratagelsen og mindst 1 år efter, at generhvervelse af retten senest er nægtet ved dom. § 13, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Er der ved dom sket frakendelse for bestandig af autorisationen eller dele heraf, af retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og udlevere receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, eller af retten til at behandle dyr under anvendelse af visse eller alle receptpligtige lægemidler efter § 7 a, stk. 4-6 eller stk. 11, jf. §§ 11 a-11 c, kan spørgsmålet om generhvervelse tidligst indbringes for domstolene, når der er forløbet 5 år fra frakendelsestidspunktet og mindst 2 år efter, at generhvervelse af retten senest er nægtet. Afgørelsen træffes ved kendelse.

§ 15. Dersom en dyrlæge, hvem der er meddelt pålæg efter § 8, begår væsentlig overtrædelse af pålægget, eller dersom det af hans optegnelser fremgår, at han ordinerer euforiserende stoffer på uforsvarlig måde, kan ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri og efter forhandling med Det Veterinære Sundhedsråd fratage ham retten til at ordinere alle eller enkelte grupper af disse stoffer for en tid fra 1 til 5 år eller indtil videre.

Stk. 2. I påtrængende tilfælde kan ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri efter indstilling og forhandling som nævnt i stk. 1 fratage en dyrlæge den i stk. 1 omhandlede ret, selv om der ikke er meddelt dyrlægen pålæg efter § 8, når det af foreliggende oplysninger fremgår, at dyrlægen ordinerer euforiserende stoffer til eget eller andre menneskers personlige forbrug. Der skal dog først være givet dyrlægen lejlighed til mundtligt at udtale sig over for Fødevederedirektoratet.

Stk. 3. Bestemmelserne i §§ 13 og 14 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Når en dyrlæge helt eller delvis har mistet retten til at ordinere euforiserende stoffer, skal ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri træffe en ordning, således at en anden dyrlæge

foretager de til dyrlægens praksis fornødne ordinationer af sådanne stoffer.

§ 15 a. En dyrlæge kan fraskrive sig sin autorisation eller en eller flere af de i § 11, stk. 2, omhandlede rettigheder. Fraskrivelsen kan være begrænset til at angå ordinerer af euforiserende stoffer eller en nærmere angiven gruppe af sådanne stoffer. Autorisationen eller fraskrevne rettigheder generhverves, når en fastsat tidsfrist fra fraskrivelsen er udløbet, og kan i øvrigt generhverves efter ansøgning, såfremt der ikke foreligger omstændigheder, der ville kunne begrunde fratagelse af autorisationen eller rettigheder efter §§ 11-11 b.

Stk. 2. Såfremt ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri afslår at tillade generhvervelse af fraskrevne rettigheder, kan afgørelsen efter reglerne i § 13 forlanges indbragt for domstolene.

Stk. 3. Bestemmelsen i § 14 finder tilsvarende anvendelse.

§ 16. Når en dyrlæge mister, fraskriver sig eller generhverver en eller flere af de i § 11, stk. 1 og 2, og § 15, stk. 1, nævnte rettigheder, udsender ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri i fornødent omfang meddelelse herom. Dog giver Sundhedsstyrelsen apotekerne meddelelse om bortfald, fraskrivelse eller generhvervelse af en dyrlæges ret til at foreskrive receptpligtige lægemidler.

Kapitel VIII

Betaling for dyrlægehjælp

§ 17. Som betaling for sin bistand må en dyrlæge ikke fordr mere, end hvad der er rimeligt under hensyn til ydelsens art og omfang. Som befordringsgodtgørelse må han ikke kræve mere, end hvad der er nødvendigt til dækning af rimelige befordringsudgifter.

Stk. 2. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri fastsætter regler om vederlaget for praktiserende dyrlægers udførelse af veterinært arbejde som led i offentlig bekæmpelse af husdyrsygdomme, jf. § 7, stk. 3.

Kapitel IX

Veterinære laboratorier m.v.

§ 18. Det er forbudt uden Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris tilladelse at oprette og drive laboratorier, som erhvervsmæssigt påtager sig at foretage diagnostiske laboratorie-

mæssige undersøgelser for andre med henblik på konstatering af husdyrsygdomme.

Stk. 2. Det er forbudt uden særlig autorisation fra Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri at fremstille vacciner, sera og lignende produkter til forebyggelse af husdyrsygdomme eller til behandling af syge dyr. Forbudet gælder dog ikke for statens medicinske og veterinære laboratorier og institutter.

Stk. 3. Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri kan fastsætte bestemmelser om de i stk. 1 omhandlede laboratoriers indretning og drift, herunder om efter hvilke metoder og arbejdsforskrifter laboratoriet skal foretage sine undersøgelser. Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri kan endvidere fastsætte nærmere bestemmelser for de godkendte laboratoriers anvendelse af betegnelser, hvori »godkendt«, »autoriseret« eller lignende indgår.

Stk. 4. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri fører tilsyn med de i henhold til stk. 1 godkendte laboratorier og de virksomheder, der opnår autorisation i henhold til stk. 2. Ministeren kan fastsætte nærmere regler for udøvelse af og betaling for tilsyn.

Kapitel X

Administration, straffebestemmelser

§ 18 a. Henlægger ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri sine beføjelser efter loven til institutioner under Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, kan ministeren for fødevarer landbrug og fiskeri fastsætte regler om adgangen til at klage over disse myndigheders afgørelser, herunder om, at afgørelserne ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed og om myndighedens adgang til at genoptage en sag efter, at der er indgivet klage. Dette gælder dog ikke sager efter kapitel VII.

Stk. 2. Efter forhandling med den pågældende minister eller vedkommende kommunale organisation kan ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri fastsætte regler om andre offentlige myndigheders eller institutioners medvirken ved varetagelse af opgaver efter loven. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om adgangen til at klage over disse myndigheders og institutioners afgørelser, herunder om, at afgørelserne ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 3. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om private institutio-

ners medvirken ved varetagelse af opgaver efter loven eller efter regler fastsat i medfør af loven og om klage over disse institutioners afgørelse.

§ 18 b. Betalingsforpligtelser, der er fastsat ved forordning, eller som følger af regler fastsat i henhold til denne lov, og som ikke opfyldes rettidigt over for den myndighed, der opkræver afgiften, tillægges, medmindre andet er fastsat ved forordning, en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5. Den tillagte rente udgør dog mindst 50 kr. For erindringskrivelser betales et gebyr på 100 kr., som reguleres i henhold til § 3 i lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 2. Der er udpantningsret for de i stk. 1 nævnte beløb.

§ 18 c. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Det Europæiske Fællesskabs direktiver og beslutninger om forhold, der er omfattet af denne lov. Ministeren kan endvidere fastsætte regler, som er nødvendige for anvendelsen af Det Europæiske Fællesskabs forordninger om forhold, som er omfattet af loven.

§ 19. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) overtræder § 4, stk. 2, § 5 a, stk. 1-3, § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1-6, § 7 a, stk. 1, 3-6 og 11, og § 18, stk. 1 og 2,
- 2) undlader at yde bistand efter § 7 c, stk. 2, 2. pkt.,
- 3) undlader at efterkomme påbud efter § 8 eller
- 4) undlader at meddele oplysninger, som er afkrævet vedkommende efter § 3, stk. 3, § 7, stk. 5, § 7 c, stk. 2, 1. pkt., og § 10, stk. 1.

Stk. 2. Straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år, hvis

- 1) overtrædelsen er begået med forsæt eller grov uagtsomhed, og der ved overtrædelsen er forvoldt skade på menneskers eller dyrs sundhed eller fremkaldt fare herfor eller
- 2) overtrædelsen er begået med forsæt, og der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet opnået en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, herunder ved besparelser.

Stk. 3. I regler, der er udstedt i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i reglerne. I reglerne kan der endvidere fastsættes straf af bøde for overtrædelse af regler fastsat af Det Europæiske Fælles-

skab om forhold, som er omfattet af denne lov. Det kan endvidere fastsættes, at straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år under tilsvarende betingelser som anført i stk. 2.

Stk. 4. Der kan pålægges en virksomheds ejer eller bruger bødeansvar, selv om lovovertrædelsen ikke kan tilregnes vedkommende som forsætlig eller uagtsom. For sådant bødeansvar fastsættes ingen forvandlingsstraf.

Stk. 5. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 19 a. (Ophævet).

§ 19 b. Skønnes en overtrædelse ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

Stk. 2. Med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder reglerne om tiltalerejsning i retsplejelovens § 931, stk. 2 tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter stedfunden vedtagelse inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning.

Kapitel XI

Overgangsbestemmelser

§ 20. Danske statsborgere, der ved lovens ikrafttræden har bestået veterinæreksamen ved

Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, og udenlandske statsborgere, der på samme tidspunkt er i besiddelse af en gyldig tilladelse til at udøve dyrlægegerning her i landet, jf. § 4, stk. 1, betragtes som værende i besiddelse af den i § 5, stk. 1, nævnte autorisation. Udenlandske statsborgere, der har en tidsbegrænset tilladelse til at udøve dyrlægegerning her i landet, betragtes dog kun som værende i besiddelse af autorisation, indtil tilladelsen ophører.

Kapitel XII

Ikrafttrædelsesbestemmelser m.v.

§ 21. Denne lov træder i kraft den 1. september 1964. Samtidig ophæves § 1, stk. 1-7, i lov nr. 156 af 14. april 1920 om smitsomme sygdomme hos husdyrene.

Stk. 2. (Ophævet).

§ 22. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men den kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 965 af 4. december 2002 indeholder følgende bestemmelse om ikrafttræden:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. februar 2003.

Til lovforslag nr. L 101. Skriftlig fremsættelse (26. november 2003)

Fødevarerministeren (Mariann Fischer Boel) :

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om dyrlæger
(Lovforslag nr. L 101).

Formålet med forslag til lov om dyrlæger er bl.a. at skabe større klarhed over gældende ret. Den eksisterende lov har været ændret et utal af gange, og de mange ændringer har gjort loven uoverskuelig. Lovens sproglige udformning trænger tillige til en modernisering.

Lovforslaget skal ses i sammenhæng med det samtidigt fremsatte forslag om lov om hold af dyr. Den bærende tankegang bag de to lovforslag er, at henholdsvis den, der holder dyr, og den til dyreholdet knyttede dyrlæge påtager sig et omfattende ansvar for dyrenes sundhed samt for hygiejne, medicinanvendelse og andre områder, der er relateret til fødevarerens sikkerhed. Dyrlægens ansvar foreslås derfor understreget i lovforslagets § 8.

Af nye tiltag kan endvidere nævnes bestemmelsen i § 29 om at begrænse muligheden for at forelægge konkrete sager for Det Veterinære Sundhedsråd. Disse sager skal nu som udgangspunkt forelægges for Fødevedirektoratet. Med den foreslåede ændring vil Det Veterinære Sundhedsråd få bedre mulighed for at afgive udtalelser om spørgsmål af generel karakter og ny lovgivning.

Endelig foreslås indføjet en hjemmel i § 14, stk. 6, til at indføre nye regler om såkaldt Interaktiv Ny Sundhedsrådgivning, hvilket betyder, at en dyrlæge kan ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til en besætningsejers indledende behandling af en sygdom, som dyrlægen ikke selv har diagnosticeret, forudsat besætningen er undergivet en sundhedsrådgivningsaftale med udvidet dyrlægeovervågning.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, anbefales det til Folketingets hurtige og velvillige behandling.